

ceset kokan kadınlar

nokta
yayınları

Zeki Kayahan COŞKUN

Ceset Kokan
KADINLAR

Zeki Kayahan Coşkun

NOKTA YAYINLARI

Yayın No: 27

CEŞET KOKAN KADINLAR

Yazarı:

Zeki Kayahan Coşkun

© Nöktä Yayınları, 2004

Genel Yayın Yönetmeni: Oya Uğur

Yayın Koordinatörü: Necati Güç

Editör: Ece Özbaş

Teknik Editör: Attila Akdemir

Başın ve Halkla İlişkiler: Sayım Çınar

Bilgisayar Uygulama: Adem Şenel

Kapak Tasarımı: Berkay Y. Bostan

Kapak Film: Ebru Grafik

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

1. Baskı Mart 2004

ISBN: 975-8823-21-3

NÖKTA YAYINLARI

Cağaloğlu Yokuşu No.22 Kat.2-3 P.K. 34440

Cağaloğlu İstanbul Tel. 519 95 71 - 72

Tel-Fax: 513 72 48

www.noktayayin.com / e-mail: info@noktayayin.com

Ceset Koka
KADINLAR

Zeki Kayahan Coşkun

NOKTA YAYINLARI

ÖNSÖZ...

Manasız bir duruşu var bu önsöz sayfalarının...

"Diyeceklerime başlamadan önce şunu belirtmek isterim ki"nin en kestirme hali sanki...

Oysa ben hep "pat" diye başlarım sözlerime...

Pat diye severim...

Pat diye hüsrana uğrarım...

Pat diye neşe dolarım vs...

Hatta "önsöz" lüzumsuzluğuna tavır almama rağmen, pat diye de yazıyorum bu önsözü...

Gelmiş geçmiş bütün önsözlerin en garibi bu olsun istiyorum...

Ve diyorum ki:

Otobüs yolculuklarının cam kenarına yakışacak,

Üzerinde çay ve benzeri sıcak içecekleri barındırabilecek,

107 gram ağırlığıyla bünyeyi ve kitaplığınızı yormayacak,

Okurken uyuya kalırsanız iletken dürtükgeçleriyle sizi uyandıracak...

Öfkeyi, sevinci, tebessümü, çokça da hüznü içinde barındıran; yalnızlığımı ve itirazlarımı anlattığım bir kitap oldu...

İşte tam da burada okura düşen "pat" diye kitabı okumaya başlamak...

Pat!..

Zeki Kayahan COŞKUN

ADI KIRPIK OLACAK BU SERÜVENİN...

Aşkın provası yapılır mı?..
Neydi peki geride bıraktıklarım...
Kimdi yamacımdakiler?
Ben kimlerin oldum hissetmeden....
Hiç bitmeyecek gibiydi oysa...
Hepsi ayrı bir sonsuzluktu...
Yarınlara koşuyorduk dört nala...
Bitti...
Nerdeler, mutlular mı?..
En hasret çektiğimi... En kavuşamadığımı...
Unutmadım mı?
Unuttum...
Vakit dediler... Biraz vakit...
Unutursun elbet...
Unuttum sahiden...
Üzerine ağladığım çok kadını unuttum...
Yağmurlar yağdı hepsinin ardından...
Uykusuz gecelerim vardı...
Gece karanlıklarının en sote yerlerine sakladığın ken-
dimi...

Kaçtım...
Unutmak içindi...
Unuttum...
Vakit geçecekti...
Geçti...
Ben geçtim... Onlar geçti... Sevda geçti...
Ama şimdi...
Geçmiyor...
Geçmiyor ki...
Hiç bu kadar uzun yağmurlar yağmamıştı...
Unuturum diye bekliyorum...
Bekledikçe sevda doluyorum...
Ben geçemiyorum ki...
Beynimin içinde engel olamadığım bir aydınlık var...
Seni oraya koydum... Çıkaramıyorum...
Uyurken sen...
Uyanınca sen...
Kulağım ani telefon zillerinde...
Ya sensen arayan?...
Hiç olmadın ki...
Bazen seni yazmak istiyorum sayfalar dolusu...
Hiç durmadan, günlerce...
Edebi kaygıları bütünüyle önemsemeden...
Ne yaptıysak, ne ettiyse...
Ta en başından...
Yere düşen kibrit kutusunu alışından tut...
Saçındaki tokana...
Bej çantana kadar...

Hiç giymediğin kadife pantolonunu...
İçtiğin sigarayı...
Kara yoğurdu...
Bir türlü bitmek bilmeyen Milan Kundera kitapları-
nı...
Ne varsa sana ait...
Ne biliyorsam...
Bizi görmüş sokaklar, caddeler, yokuşlar, merdiven-
ler...
Hepsini... Yazmak...
Sadece yazmak...
Bitmeyeceğini bile bile...
Her satırın beni örselediğini hissede hissede...
İliklerime kadar acıyarak...
Öylece yazmak istiyorum....
Yazacağım da...
Adı tek kelime olacak bu serüvenin: Kirpik...
Sadece kendime yazacağım...
Kendime okuyacağım...
Adı "kirpik" olacak bu serüvenin...
Kirpik...

• • •

Sana kızmayı nasıl da düşünüyorum...
"Haksızlık ettin" demenin peşinden gittim defalar-
ca...
Yok...
Yapamadım...
Ah bir öfkelenebilsem...

"Neden"lerle başlayan asi cümlelerim olsa ardı ardına...

Sıralasam...

Duymasan da, bağırsam...

Bağır bağır, bağırsam...

Olmuyor ki...

Tek bir neden yok bu aptallık için...

Yapay öfkeler yaratıyorum kendime...

Seni haksız çıkarmayı denedim, belki rahatlarım diye...

Anlık avuntulardan öteye geçemedim...

Ne zaman seni suçlasam, itiraz eden yüreğimi buluyorum...

Öyle temizsin ki içimde...

Kusursuz... Telaşsız... Sakin... Duru...

Hiçbir şey diyemiyorum sana...

Hiçbir şey...

Boğazımda biriktirdiğim kelimelerim...

Bundan sonra hiç diyemeyeceklerim var bolca...

Ama iyi ki, defalarca "seviyorum" demişim...

Bu beni mutlu ediyor...

Dağ evinin serinliğinde özlediğim günkü kadar hasretim hâlâ...

Bir köy evinden rica minnet telefon açabilme şansı "özlüyorum" da dedirtmişti o an....

Ve sadece bunu duyurabilmek için telefon açmıştım...

Şimdi desem ne olur?..

"Özlüyorum..."

Ne yapmalı?..
Ne etmeli de kurtulmalı, nefes almalı?..
Bir şey yapamamak...
Daha da yalnız çaresizlik, aşkta "zavallı"lığa itekli-
yor..
Bir girdap bu, çektikçe çekiyor..
Dur demeli zahir..
Ama nasıl?..
Ay'ın sarısını yine fark edebilmeli..
Müziği hissedebilmeli..
Ne yediğini bilmeli..
En çok da uyuyabilmeli..
Kaçmamalı..
Daha çok yağmurlar yağsa ardından..
Mevsimler geçse..
Unutsam..
Bir unutabilsem..
Ama önce yazmalıyım..
Ne varsa sana ait..
Ne biliyorsam..
Bizi görmüş sokaklar, caddeler, yökuşlar, merdi-
venler...
Hepsini... Yazmak..
Sadece yazmak..
Bitmeyeceğini bile bile..
Her satırın beni örselediğini hissedede hissedede..
İliklerime kadar acıyarak..
Öylece yazmak istiyorum....
Yazacağım da...

Adı tek kelime olacak bu serüvenin: Kirpik...
Sadece kendime yazacağım...
Kendime okuyacağım...
Adı "kirpik" olacak bu serüvenin...
Kirpik...

YAPMA DOKTOR... YAPMA!!!

Gündüzün sıcağı bitiyor karanlığa doğru... Deniz kenarının yakıştığı bir çay bahçesindeyim... Ailemle geldim hep buraya...

"Aile çay bahçesi" yazdığından kapısında, yalnız gelsem almazlar sanırdım çocukken...

Ve oraya gelen herkes mutlu bir aileydi sanki... Dert yok... Keder yok... Geçim sıkıntısı yok...

En büyük sorun ya geç gelen çay ya da çay gelirken garson sakarlığı katkılı, çay tabağı kenarına iliştirilmiş küp şekerlerin, firar eden birkaç damla çayla erimesiydi...

Ha bir de "bunun soğuğu yok mu", "dolaptan olmasın boğazım ağrıyor" da vardı sıkça...

Bu çay bahçesine gelenlerin başka sorunu olamazdı çocukluk düşümde...

Çocuklar uyurdu bir süre sonra bu çay bahçesinde... Baba bilmişliğinde, ana duyarsızlığında masa üzerine kalın olduğuna kanaat getirilen bir gereç serilir (anorak, battaniye, masa örtüsü) çocuk uyutulur, sohbet devam ederdi...

O çocukların uykusunu az kıskanmadım...

Nasıl da güzeldir tepende yıldızlara bakarken dalıp gitmek... Etrafta çay kaşığı sesleri... Anlamsız kahkahalar... Belli belirsiz ışıklar... Ilık rüzgar...

• • •

Bir arkadaşım gelecekti... Doktor olup, işe başlayışını iki bardak çayla kutlayacaktık... Dünyanın en fakir kutlaması bu olacaktı:

İki bardak çay ve biz...

Tabii garson çayları getirirken, yine şekerleri eritip bu sıradan şöleni daha da dramatik hale getirmezse!!! Geldi... Konuştuk... Tavla oynadık... Yenildim...

Bir ara "Neyin var?" dedi...

"Yok bir şey, neden, ne oldu" diyerek suçüstü yakalanmışım gibi çıktım...

Gözün dedi... Sol gözün seğiriyor... Hem de çok sık... Sol ayağın titriyor parkinson hastaları gibi... Sol kolunda, kan dolaşırken garip bir dolaşım belirginliği var dedi... "Kime göre sol?" pişkinliğiyle geçiştirmeye çalışırken, "O'na göre sol" olan, titreyen bacağıma tuttu... "Buraya göre sol" deyip, tüm kapıları kapattı...

• • •

Çalıştığı kliniğe gidip kontrol olmazsam arkadaşlığımız bitecekmiş...

Abarttıkça abarttı... Ah bu yeni yetme doktorlar... Kendimi kobay fare gibi hissediyordum... Ve labirentim arkadaşımdı...

Kızılây Kliniği'nin ne denli modernleştığını ispat etmek istercesine gezdirdi beni şöyle bir... Ağzıma verilmiş şekerdi bu... Güya ortama alıştırıyor... Beni nöroloji servisinden bir uzmana gönderdiler... Kan dahil almadıkları sıvı kalmadı... Neymiş, tahlilmiş...

Ooooooooooooo...

Ertesi gün sonuçlar: Sinir uçlarımda problem çıktı... İltihap mı ne öyle bir şey varmış sinir uçlarımda... Sinirliyim, normal bence...

Ama vücudumun sadece sol tarafı yenik düştü; bilemem... Oysa bütünüyle sinir doluyum... Sağ yanım daha tevekkül içinde demek...

Sol yanım anarşist... Edepsiz... Yüzsüz...

Anlamadım...

B6 vitamin kompleksi içmem gerekiyormuş bölca...

Ve bazı besinler falan işte... Uzmanla sohbet, kelimelerken...

"N'oldu" dedi... "Neden bu kadar stres?" İş, güç, hayat gaillesi deyiverdim bir çırpıda... İnandırıcı bulmadı...

Ayağa kalktı...

Odasının kapısının kapalı olup olmadığını kontrol etti... Oturdu koltuğuna tekrar...

"Gitti mi?.." dedi...

Anlamazlıktan gelmedim... Sustum... Bir daha sordu...

"Gitti mi?.."

İteleye iteleye "evet"i çıkardım ağzımdan... İkimiz de biliyorduk gizli öznenin kim olduğunu... Gidenin

kim olduğunu... 54 yaşında bir doktor var karşımda... Babacan bir adam...

Bana kendi gidenini anlattı... Kavuşamadığını... Karısı, çocukları olduğunu, 20 yıldan fazla bir gün bile aşk duymadığı kadınla bir ömür geçirdiğini... Gideni bir an olsun düşünmeden edemediğini anlattı... "Buna da şükür" mü dedirtmek istiyordu bana... "Bak sen hiç değilse, aşk hissetmediğin bir kadınla yaşlanmadın" daha yeğlenesi miydi?..

• • •

Bana ne doktor...

Bana ne senin acı öykünden...

Ben senin gibi olmayacağım lanet olsun...

Hep zaten sizin gibiler mahvetti aşkı...

Sırf üreme kaygısıyla, çoluk çocuğa karışma bencilliğiyle ömürlerinize yazık etmediniz mi?..

Her gece başınızı yastığa koyduğunuz adamlar, kadınlar bu yüzden yabancı değil mi size?..

"Ben seni sevmiyorum... Sen de beni... Ama ürememiz lazım soyumuzun devamı için, evlenelim..."

Üretelim: Aşksızlığı, soğukluğu, yabancılığı, haysusuzluğu, sevimsizliği...

Daha?.. Daha?.. Daha?..

Yetmez, bir de tüm bunların yanında, birkaç çocuk ekleyelim...

Biz mutlu değilken, onların mutlu olmasını bekleyelim...

Öyle mi doktor?..

Yapma doktor... Yapma...

Bir çırpıda söyleyebilirdim bunları... Ama doktor benden beterdi... Dinledim...

Birisi konuşurken bütün iş dinleyendeydi... Birisi dinlerken bütün iş konuşandaydı... Birisi susarken bütün iş susandaydı...

Ben susmuyordum, dinliyordum... Doktor öyküsünü attı bir kenara... Tekrar bana döndü...

"Böyle devam edersen, kalıcı rahatsızlıkların olur" dedi...

Anladım ne demek istediğini... Fakat teyit ettirmek istedim...

"Ne gibi?.."

"Mesela, felç" dedi...

Aşkın boynuna geçirilmiş güzel bir madalya olurdu bu...

Doktor, unut dedi... Düşünme bir süre... Ata bin... Yüz... Yeni hobiler edin... Zor bir meşgale bul kendine dedi... Heykel yapmayı dene mesela dedi... Böyle man-yakça bir şey olur mu?.. Şöyle içten içe konuşmaz mı insan?..

- Ben hiç heykel yapmıyordum, hiç alakam yoktu heykelle, ne için heykelle meşgulüm ben?

- Unutmak için?..

-Kimi?

- O'nu!!! Sonra reçeteye yazdığım ilaçları al dedi...

İyi gelecek... İlaçların hepsi B6 vitamini...

6 adet B vitamininin bir araya gelip, tek drajede toplanarak bu drama iyi geleceğine hiç ihtimal vermedim...

İçiyorum yine de... Sinir uçlarımla iltihabı için... Her içi-
şimde, bunlar mı bana O'nu unutturacak diye küçüm-
süyorum drajeleri...

Hayır işin bok tarafı Ferhat aşkı için dağları delmiş...

Metnün'un yaptığı malum...

Eee ben, ne derim ele güne?..

- Sinir uçlarımla iltihaplandı...

- Ne için?

- Aşk...

- Ne yaptın peki aşk için?

- Draje alıyorum...

- Geçmiş olsun... Eee?..

• • •

Ben şimdi bir vitamin daha alayım...

Aklıma düştü yine...

Sol yanım garipleşti...

Sağ yanım aynı...

Tevekkül içinde...

ISLIK ÇALDIM, DUYAN OLMADI...

Bir tane kutu kola açma halkası vardı elimde...
Neredeyse 4-5 saattir onla oynuyordum...

Ağzıma atıp çiğnedim de biraz...

Neden takıldım onabilemiyorum...

Epey haşır neşir olduk...

Bir ara dudağımın sağ tarafındaki kavuştuğu yeri
keser gibi oldu çiğnerken, hafif kanadığına göre "gibi"
edatına hacet yok, kesti...

Aynaya koştum...

Baktım biraz... İnce ince süzülen kana baktım...

Sonra gözlerime... Epey baktım ama... Gözlerim de
kıpkırmızı olmuş... Aynaya iyice yaklaştım...

Oyalandıkça yabancılaştım kendime...

Gülümsedim...

Kaşlarımı çattım...

Garip şekille re soktum suratımı...

Islık çaldım sonra...

Önce bildiğim türkülerdi ağzımdan çıkan...

Sonra ne çaldığımı ben bile bilemedim...

Islık çaldım... Uzun uzun...

Islık çalarken beğenmedim kendimi...

Ama çaldım...

Uzun uzun...

Ayrılığa...

Özleme...

Haklı oluşuna...

Biçareliğe...

Hasrete...

Düzene...

Düzensizliğe...

Saçlarına...

Şaşkınlığıma...

Salaklığıma...

Bir türlü toparlanamayışıma...

Islık çaldım...

Uzun uzun...

Sende kalan mavî saplı diş fırçama...

Mut fakta dolaşan öldüremediğin karıncalara...

"Shiny" derken en sevimli halini alışına...

Doğru yaptığını fark edince gözlerinin içinin parlayışına...

Genelde hep doğru yapışına...

Yanlışlarıma... Dürüst davranmayışıma...

Buralara ait olmayışına...

Üşümene...

Giymediğin kahverengi pantolonuna...

Bavullarının hep toplu duruşuna...

Bob Marley'e...

Nazan Öncel'e...

Evinin ortasında birbirine karışmış üçlü prizlere...

Onların hâlâ birbirine karışmış şekilde durduğuna
 emin oluşuma...
 Sarhoşluğuna...
 Beni kovuşuna...
 Kirlenmiş kanepene...
 Geceye...
 Sırtına...
 Dizlerine...
 Islık çaldım...
 Uzun uzun...
 Sana...
 Bana...
 Sen duymadın...
 Ben duymadım...
 Hiç kimse duymadı...
 Hissizliğe çaldım...
 "Lanet olsun"a çaldım...
 Seni seviyorum diyemeyişine...
 Demeyişine...
 Çaldım yine de...
 Öylesine...
 Uzun uzun...
 Sonra ağzıma attım tekrar kutu kolanın açma halka-
 sını...
 Aynanın önünden ayrıldım...
 Sen görmedin...
 Ben görmedim...
 Hiç kimse görmedi...
 Ne güzel...

Şimdi ıslık çalma zamanıdır...
Acılar tazeliğini kaybedip, uzaklaştıkça elden bir
şey gelmiyor...
Bir sonraki güne kaldığım yerden devam etmekten
usandım...
Kaldığım yer sendin...
Ne kadar bendin...
Hep aynı sensizlik...
Hep aynı yokluk...
Bir gün...
Bir gün...
Bir gün daha!!!
Offffff!!!
Ekledikçe uzuyor...
Uzadıkça yetişemiyorum...
Her gün yeni bir gün olmalı...
Sıfırdan başlıyormuşçasına hayata...
Sanki sen hiç olmamışsın gibi...
Aynı uykuya yatmamışsın gibi...
Düne ait ne varsa ayrı düşmeli benden...
Galiba oluyor bu kez...
Alışıyorum...
Sonbahar da geldi işte...
Yetiştii...
Birazdan kış...
Sen sevmezsin...
Şimdi ıslık çalma zamanıdır...
Ben çaldım...

Islık çaldım...

Uzun uzun...

Sana...

Bana...

Sen duymadın...

Ben duymadım...

Hiç kimse duymadı...

Hissizliğe çaldım...

"Lanet olsun" a çaldım...

Seni seviyorum diyemeyişine... Demeyişine...

Çaldım yine de...

Öylesine...

Uzun uzun...

Sonra ağzıma attım tekrar kutu kolanın açma halkasını...

Aynanın önünden ayrıldım...

Sen görmedin...

Ben görmedim...

Hiç kimse görmedi...

Ne güzel...

Neeeeeee???...

BUL BENİM EN SEVDA HALİM...

Öyle bir yerdeyim ki...
Neye hasret kaldığımı unutuyorum bazen...
Neye canım sıkılmıştı?..
Neye kızmıştım?..
Uyuyor muydum?..
Uyanmış mıydım?..
Bu pantolonu dün de giymemiş miydim?..
Bilmem...
Belki...
Garip bir duyguya tutsak olmuş durumdayım...
Bu benim en sevda halim...
Bu benim sensiz halim...
Bu benim adam halim...
Olur böyle... Olur...
Defalarca "kalem" demek gibi...
Ya da başka bir kelimeyi ardı ardına sıralamak gibi...
Anlamını yitirir ya bir süre sonra...
Ağzında gevelediğinin ne olduğunu unuttur, şuursuz hissedersin ya kendini...
Kalem...
Kalem...
Kalem...

Kalem...

Kalem...

• • •

Gülerken yakaladığımda kendimi...

Kaçıyorum hemen...

Ayıp sayıyorum...

İhanet belliyorum...

Susuyorum...

Artık türküleri hissetmiyorum...

Söylemiyorum...

Cılız bir ıslık sadece, ki onu ben bile duymuyorum...

Kimsenin de duyması gerekmiyor zaten...

Biri beni anlasın istemiyorum...

Biri halimi hissetse tedirgin oluyorum...

Hep kaçıyorum...

Öfkeleniyorum... Aptallaşıyorum... Susuyorum...

Öfkemle, aptallığımla, susarak kaçıyorum...

Bir şey anlatmıyorum...

Hiç kimse, kimsenin acısıyla ilgilenmiyor aslında...

İlgilenirmiş gibi yapıyor, bunu anladım...

Karşıdakinin anlatacakları bir an evvel bitsin de sıra gelsin diye "hee hee" diyor, sıkça başını sallıyor...

Dinlemiyoruz, duyuyoruz...

Otobüs sesi, yağmur sesi, çamaşır makinesi sesi gibi...

Kulağımızı dolduruyoruz... Hissetmiyoruz...

Bitiyor...

Biz anlatıyoruz, sahtekarlık devam ediyor...

"Hee hee" diyen, başını sallayan yer değiştiriyor...

Kime ne anlatmalı?..
 Susmalı...
 Acıyı örtmeli...
 Kimsenin üstüne salmıyorum acımı...
 Kim benden daha çok acır ki?..
 Sana anlatamadıktan sonra...
 Sana diyemedikten sonra sevdamı...
 Neye yarar?..
 Neye yarar şuna, buna anlatmak?..
 Heeee?..

• • •

Bitecek diyorum bitecek...
 Bu sessiz çılgınlıkla dinedecek..
 Örtülü perdeler açılacak bir bir...
 Hepsi bitecek...
 Sokaklara çıkacağım yine...
 Uzaklara gideceğim biraz...
 Ama terk etmeyeceğim bu kenti...
 "Köprüden önce son çıkış" tabelasına yine gülümseyerek bakacağım...
 Sana gidiyor diye... Sana gelemiyorum diye...
 Kır kahvelerinde oturup tavla oynayacağım...
 Çayımı yarım bırakmayacağım...
 Mavi çocukları göreceğim...
 "Bir kadınlık" sağ yanıma doldurmayacağım hissizlikle...
 Dostlarıma koşacağım...
 Randevularıma yine geç kalacağım...
 Bugün yaşıyorum...

Yarın da yaşarsam daha güzel olacak...

Kendime kızmayacağım artık...

Vazgeçtim...

Sen gül diye ben soytarlık yapmayacağım...

İçinden "git" dediğini duymazlıktan gelmeyeceğim...

Bana aldığın kitaplara her dokunduğumda donmayacağım...

Ki bu kış o kitapları yakacağım...

Yasak olduğundan değil, beni üşüttüğünden...

Hiçbir kitabımı yakmadım ben, yasak da olsa...

Kitaplar yasaklanır, ama fikirler asla...

Ben seni yasaklayacağım kendime, şen bilmeyeceksin...

Susacaksın yine...

Eminim hiç aklına düşmeyeceğim bir an bile...

Olsun...

Yıllar geçecek...

Ben senden geçeceğim... Bu ateş geçecek...

Ben nerde olacağım o zaman?..

Sen hangi güzel dünya ülkesinde yaşayacaksın kim bilir..

Biliyorum, durmayacaksın burada...

Gideceksin...

Git tabii...

Git...

Ütopya ol benim için...

Git...

...

Yorgunum...

Bitiğim...

Şimdi uyumalıyım...

Garip bir duyguya tutsak olmuş durumdayım...

Bu benim en sevda halim...

Bu benim sensiz halim...

Bu benim adam halim...

Olur böyle... Olur...

Defalarca "kalem" demek gibi...

Ya da başka bir kelimeyi ardı ardına sıralamak gibi...

Anlamını yitirir ya bir süre sonra...

Ağzında gevelediğinin ne olduğunu unutur, şuur-suz hissedersin ya kendini...

Kalem...

Kalem...

Kalem...

Kalem...

Kalem...

Bu benim en sevda halim...

Bu benim sensiz halim...

Bu benim adam halim...

Bu benim uykudan önceki halim...

Uyudum...

Uyanacağım...

Şiiişşşttttttttttt....

BEN SENDEN SONRA DÜŞ OLDUM...

Sen bana git demedin... Ben sana tutunamadım... En tuhaf uzakta kalışım oldun... "Hoşça kal" bile değildi son sözüm... Mesafeler hep büyüdü... Dönüş yolunu kaybettim... Sen gücendin, ben sustum... O onu dedi... Bu bunu dedi... Şuydu... Buydu... Ve de...

Ve de bitti...

Bitti...

Bitti işte...

Vedasız, acısız, ağrısız, üryan bir ayrılık oldu...

Sen orda kaldın, ben burada...

Şimdi de oturmuş yazıyorum... Sadece sana değil...

Ona, buna, şuna, herkese...

En güzeli de bu...

Yazmak...

Kim bilir hangi eve girdim şu an?

Hangi otobüs yolculuğunun cam kenarındayım?

Tut ki, ekmek kırıntıları yere dökülmesin diye açılmış bir sayfayım... Ve zerre ilgilendirmiyorum elinde gılasını tutanı... Çok çok ekmek arasına sıkışan domatesin "damla damla" isyanını savuşturup, emmek için açılmışım...

Bir bakkal tezgahında "küçük kutu birayı" sarmak için hazır tutuluyor da olabilirim...

Bir yatağın baş ucunda da...

Peki sen?

Belki hayali bir sevgilisin okur için...

Ama olsun...

Düşlerken sınırsız olmanın mahkumiyeti var mı ki?

Belki "yazar çocuğun aşk acısı var dur ellemeyelim de yazsın bakalım" denilecek kadar gerçeksinsin...

Kime ne?..

Kara tahtaya tebeşirle yazılmış kelimeleri silmenin güçlüğünü hatırlıyor musun?

Evet silinirdi, ama mutlaka kalırdı izi...

Dikkat edilirse pekala okunabilirdi geride kalan gölge harfler...

Bu silintilerin üzerine yeni tebeşir darbeleri...

Bir daha silmeler...

Ve yine illa ki tebeşir izleri...

Silik... Harf harf... Belli, belirsiz...

Ben seni siliyorum yar...

Hem de iz kalmamacasına...

Bastıra bastıra silgiyi...

Ama ne gam... Kara tahta iz tutuyor...

Silgi elimden düşüyor zaman zaman...

Eğilip alıyorum üşenmeden...

Ve ben silmeye devam ediyorum...

...

Senden sonra evi badana yaptım...

Duvara tüm dokunuşların gitti...

Hiçbir sararmış bant artığı yok artık bu soğuk kütlelerde...

Tek bir çivi izi kalmadı...

En ufak sıkıntıda gözlerimi mıhladığım tavan daha beyaz...

Senden sonra yerde yemek yemedim....

Senden sonra pantolonu, tişörtü umursamadan öylece yatamadım... Rahatsız oldum... Denedim, ama olmadı... Daraldım...

Senden sonra dışarı çıkarken hep şemsiyemi aldım...

İlk defa saçlarım ıslanırsa başımın ağrıyabileceği ihtimalini hesaba kattım...

Senden sonra daha sıkı giyindim...

Hiç üşümedim senden sonra...

Halbuki, bilirsin severim üşümeyi...

Senden sonra ilk defa trafik kazası yaptım...

Bir şey yok endişelenme... Arabanın sağ aynası zayı oldu, hepsi bu... Ve bildik salık vermeler türedi yine etrafımda "Kaskodan alsana parasını!.."

Senden sonra hiç yemek yapmadım...

"Size bir telefonunuz kadar yakınız... Evlere siparişimiz vardır" kıyağını çeken restoranlardan medet umdum...

Üzeri sahtekarca "afiyet olsunlarla" dolu nemli ambalaj kağıtlarını buruşturup "mukavemeti" düşük kül tablaları yaptım senden sonra...

Senden sonra 4 kez elektrik, telefon, su faturası yatırmak için kuyruğa girdim...

Yoruldum...

Geberesiye müşterisiyim devlet dairelerinin...

Ben senden sonra vergi kimlik numaramı öğrendim... Artık başlı başına bir müessese gibi hareket ediyorum mütemadiyen...

Senden sonra saatimin alarm taciziyle uyandım sabahlara...

Oysa hep aynı saatte, hep aynı dokunuşla, aynı dürtüklemeyle, belli belirsiz temaslarınla uyanışım ve illa ki "bir on dakika daha uyumak" isteğiğim vardı...

Ben senden sonra bir defada çıkıyorum yataktan...

Senden sonra çamaşır makinesinden gelen tıkırtının "yok olması" için servis çağırdım... "Sıkma anında daha fazla gürültü alıyorum" detayının ardından, iki adet tel tokanı çıkardılar makineden...

İkisi de siyahtı...

Senden sonra televizyon kumandasının 6 aydır ihtiyaç duyduğu kalem pilleri aldım...

Kahvaltıda gazete okumuyorum artık senden sonra... Ev yapımı vişne reçelinin içine dalan ekonomi sayfaları artık şerbetsiz ve pür-ü pak...

Senden sonra kokulu mum aydınlığını satın almadım mağazadan...

Ayıraç yoksunluğundan "okunan yer kolay bulunsun" diye yüz üstü yatırılmış, yarım kalmış kitaplarımdın hepsini bitirdim senden sonra...

Senden sonra Moda'ya, çay bahçesine gitmedim... O lanet edilerek demlenmiş, küfrederek içtiğim demli çayı küskün bırakmadım bardağında senden sonra...

Hiç kar yağmadı senden sonra bu gri kente...

Ben hiç alıp başımı gitmek istemedim neresi olursa...
Hep burada kaldım...

Senden sonra ben Sarıyer'i sevdim... İstinye'yi, Tarabya'yı, Yeniköy'ü...

Emek Kafe'de pazar kahvaltılarında bulundum defalarca...

İstiklal Caddesi... Taksim... Yavvv bu kadar kalabalık mıydı buralar?

Alkazar Sineması bu kadar berbat...

Bambi Büfe'nin kaşarlı döneri bu kadar lezzetliyken...

Babazula'nın ortamı nefis, çalışanlar bu kadar kibar mıydı?...

Ben senden sonra yatarken anahtarı kapının üzerinden almadım...

Sıkı sıkı da kilitledim... Senin kapıyı açmak için gece yarısı beliren anahtar "tıkırtıların" artık yoktu...

Ve anahtarı kapının üzerinde her unutuşumda çalan ve beni uyandıran kapı zili de yoktu...

Senden sonra...

Senden sonra...

Senden sonra...

Senden sonra...

Senden sonra...

• • •

Ben de yoktum aslında...

Ben senden sonra düş oldum...

Hoşça kal...

CESET KOKAN KADINLAR

BİT PAZARI'NDA ÜŞÜMEK...

20 yıl kadar önceydi...

Oturma odasını epeyce kaplardı iri masamız...

Masanın bacakları demirdi, rayına oturmakta inat eden bir çekmecesesi, çekmecenin gevşemiş beyaz bir tutacağı vardı...

Çekmeceyle gereği yokken oynayışım biraz kanatmış, çokça da ağlatmıştı beni...

Sol ayağымda hâlâ o günün izini taşımaktayım....

Çekmecenin düşüşü ve benim acıyı hissetmenin yanına eklediğim "valla ben bir şey yapmadım ki"yi ifade eden, ellerimi iki yana açıp, boynumu büküşüm...

"Evet Zeki, sen bir şey yapmadın... Zaten bu çekmeceler durup dururken ayağa saplanmak gibi bir sevdaya tutkunlar!.."

Eskiydi masamız...

Yemek yenmediği zamanlar üzerinde ondan da eski, sararmış bir radyo dururdu...

Ve babamın göreviydi, akşam yemeklerinde o koca radyoyu kucaklayıp tek kişilik kadife koltuğun üstüne koymak...

Radyonun markası neydi?

Anımsamıyorum...

Petek gibi bir şey vardı... Ses sanki oradan çıkıyordu... Lambası cılız da olsa yanıyordu... Tombulcaydı... Sevimliydi... Basınca hayır demeyip içeri göçen birkaç tuş ve o tuşların "tıkırtıları" aklımda kalan...

Öyle müzik dinlendiğini falan hatırlamıyorum...

Ciddi ses tonuna haiz adamlar konuşurdu...

Hep konuşurdu... Hep...

Babam radyonun önünden bir an olsun ayrılmaz, dikkatlice dinlerdi...

Sık sık da tembihlerdi:

- Radyoyla oynamayın... Bu kanalda kalsın... Bulmak zor oluyor...

Ben kanallarla oynamazdım...

Ama masa çekmecesinin durup dururken ayağıma düşmesi gibi, kanal akşama kadar illa ki kendiliğinden değiştirdi...

Babam öfkelenirdi...

- Kim oynadı radyoyla?

Sorunun ilk kelimesi kimden, soru işaretine kadar gözlerini de benden ayırmazdı...

Böyle bir soru mu olur?

Kim yaptı de, bana bak...

Ya başkası yaptıysa...

"Valla ben bir şey yapmadım" rolünü yine üstlenirdim...

Ne var yani "basınca hayır demeyip içine göçen" bir kaç tuşa dokunduysam?

Ne var yani, o büyük kanal arayıcı yuvarlağı bir kez baştan sona gezdirdiysem?

Sen tuş ol hayır deme, sen kanal arayıcı yuvarlak ol
gezintiye itiraz etme...

Eee ben ne edem?

•••

Annem radyonun üstüne vazo koymuştu bir süre
sonra...

Zaten tipik anne huyudur, eşyaların üstünü rahat
bırakmamak...

Akvaryumun üstüne bile dantel koyan arkadaş an-
nesine sahibim...

Hayır bir şey değil, balıklara rezil oluyoruz...

Bir Lepistes ister misin gün boyu senin dedikodunu
yapsın? Ha keza, Japon Balığı desen öyle...

Neyse ki, balıkların hafızalarının 3-5 saniye arasında
olduğuna dair bir realite var...

- Ya bu kadın da gün ışığından mahrum etti bizi,
dantel aralığından süzülüp gelen ışığa şiddetle karşıyım
ben Selahattin Ağabey... He mi abi?

- Hangi kadın Nedret?

- Kadın mı dedim ben Selahattin Ağabey?

- Selahattin kim birader? Ali Osman'dır adım...

- Ah be ağabey... Yüz yüz, işte olacağı bu... Hadi kal
sağlıcakla... Ne de olsa beş saniye sonra benim için baş-
ka birisin...

- Doğru söylüyorsun Okşan... Doğru söylüyorsun
dudu yüzlüm... Mor fistanlım... Dur kaçına...

Ohaaaaa!..

Gitti o radyo...

Ama nereye?

Hangi eve girdi bizden sonra? Hangi afacan çocuğun düşlerini süsledi o tuşlar?

Üzüldüm...

Sonrasında eve giren her yeni eşyaya lanet ettim...

Koltuklara, televizyonlara, masalara, komodinlere, kanepelere...vs.

Nerde gidenler?

Hiçbir madde yok olmadığına göre ..

Nerde?

Bit Pazarı'na gittim...

Alabildiğine kullanılmış eşyaların "dışlanmışlığıyla" doluydu yerler...

Ayakkabılar... Montlar... Pantolonlar... Gece lambaları... Ekmek tahtası... Siyah-Beyaz televizyonlar... Videolar... Yatay teypler...

Kim tüketti bunları?

Kim itti?

Kolay mı bu kadar ayrılmak?

Bir daktilo vardı... Boyası dökülmüş...

Ona dokundum biraz...

Hangi yazarın ihanetine uğramıştı kim bilir?

Sapasağlamdı... Birkaç harfi silinmişti hepsi bu...

Yoksa bir bilgisayara mı tercih edilmişti?

Almak istedim o daktiloyu, çekip çıkarmak istedim oradan...

Bunu anlayan tüccar yanıma geldi hemen...

Klasik ve tiksiniç beklentisini sundu:

- Ciddiyseniz, bir şey yaparız...

- Zaten yapacağınızı yapmışsınız diye mırıldandım daktiloya dokunarak...

- Efendim Ağabey?

- Kaça bu kaça?

- Ciddi misiniz?

Ulan bu nasıl sorudur?.. Sanırım bir de stand-up yapıp gidenler var tezgah dahilinde...

30 milyon lira istedi, ciddi olup olmadığımı bir türlü anlayamadan...

Almadım o daktiloyu...

Alamadım...

Eski radyomuz aklıma geldi...

Eski masamız...

Ayağıma sapsansa da çekmecesini, o basit ve güzel masamız...

Sonra hayatımdan ayrılan bütün eşyalar...

Tuhaf oldum...

Hani o zaman zaman gelen "üşüme hissi" kapladı bünyemi...

Titredim...

Tuşlarına bastığım sararmış radyo, nerdesin?

Belki çokça paraya ihtiyacı olduğundan o daktiloyu satan yazar, senin benzer sorunun cevap cümlesinde, 1. tekil şahıs olmamak için almadım daktilonu...

Para nasıl kuşatmış bizi...

Neleri tüketmişiz bir çırpıda... Tükettirmişler....

Utandım...

Bit Pazarı'ndaki eşyaların saklamadıkları küskün-
lükleri var...

Kimisinin boyası dökülmüş...

Kimisi buruş buruş...

Kirli olanlar var...

Başkasının anıları kelepir fiyatına alınıp satılıyor...

Ben kaçıyorum Bit Pazarı'ndan... Eski radyomuza
olan özlemimden... Hayasızlıktan... Doyumsuzluktan...

Kendimden...

Ben kaçarken yağmur başlıyor... Kaçışım ıslanıyor
belli belirsiz...

BEYOĞLU'NA KAR YAĞACAKTI...

Seni soruyorlar...

Nerde?..

Gitti mi?..

Aradı mı?..

Görüşüyor musunuz?..

İyi mi?..

Ne yapıyor?

Her cevap veriş bir zulüm benim için...

Konuyu değiştirmeye çalışmak...

Duymuyormuş gibi yapmak...

Gazete okumaya devam etmek...

...

Sana da beni soruyorlardır...

Bilirim canın yanmaz cevap verirken...

Kaç hafta oldu ki gideli?

Ya da zaten kaç hafta benimleydin?

Kaç gün?

Saydım, iki iğrenç cumartesi ve pazarım oldu...

En çok o zaman anladım yokluğunu...

İki haftadır, bir türlü sevmediğim mantarı, tavukla lezzetlendirdiğin o nefis gıdayı yemediğimi fark ettim...

- Ki salt mantara düşmanlığım hâlâ devam ediyor...
O daracık kanepeye iki kişi uzanıp sığmayalı...

Saçımı jöleledikten sonra "dur şöyle daha iyi bak,
bir dur be adam be" bilmişliğine, tıraşı da ortak etme-
yeli iki hafta oldu...

Ne de gülerdim,

"Sen gittin, kokun kaldı bende" ve muadil cümlele-
ri ihtiva eden şiirlere, yazılara...

Doğruymuş...

Bir koku varmış...

Yolda giderken...

Araba kullanırken...

Televizyon seyredirken...

Kitap okurken...

Gece uyuyamazken...

Yazımı yazarken, aniden hissettiğim bir koku varmış...

Hatta şimdi bile...

İlla ki o koku... Sana dair... Biraz tuzlu... Biraz ağır...

Yok olmuyor...

Anlatamıyorum... Keşke ifade edebilsem...

Keşke...

Bir gün unutacağım o kokuyu, tam da buraya yaza-
bilsem...

Arşivimden çıkarıp yazımı okurken, belki o kokuyu
anımsarım diye bu çaba...

Gözyaşı gibi...

O ilk damlasının sıcaklığının hissedilebildiği, gerisi-
nin öneminin kalmadığı gözyaşı gibi...

Dudakların arasına kadar inen, sonra nereye gittiği, nerde, nasıl kuruduğu belli olmayan gözyaşı gibi...

Bütün gözyaşları aynı mı kokar?

Biraz tuzlu?.. Biraz ağır?..

Ya da ben ağlayınca sen mi kokuyorum?..

• • •

İki haftadır maçlara gidiyorum...

Beşiktaş'ın maçlarına...

Hakem yanlış kararlar verdiğiğinde kitlesel galeyannlara gelip, sevimsiz cümleler kuruyorum...

Yalnız olsam yapmam bunları...

Bir sarı kart, hatalı pas, orta sahada top kaybı...vs. neden sinirlendirsin ki beni?

Misal, İlhan kırmızı kart görüyor...

Ben öfkeleniyorum...

İlhan maç başına para alıyor...

Ve haftaya oynamayacağından, vadesiz mevduat hesabına yatmayacak paraya ben hayıflanıyorum!..

Desem ki İlhan'a, bir depo benzin çık bana, umuru olmaz...

En çok şu bağıışı seviyorum:

Beşiktaş sen bizim her şeyimizsin...

Öyle, gerçekten de öyle...

Sen hiç aklıma gelmiyorsan maçta, unutuyorsam olanı biteni...

O zaman: Beşiktaş benim her şeyim...

Ya da tam anlamıyla şu:

Futbol halkların afyonu... Acıları unutmak mümkün...

Ekonomik zıbarmaları, siyasi saçmalıkları, aile sorunlarını, yarin gidişini unutmanın en kolay yolu...

Yolsuzluğun, siyasi dolapların, derin devletin olduğu ülkelerde hep baş tacı futbol... İtalya, İspanya, Türkiye...

Oysa Danimarka'da, Avusturya'da, Finlandiya'da, Norveç'te, Kanada'da yok böyle bir şey...

Bu ülkelerden kaç futbol takımının adını bilen var? Neyse...

Bir şekilde bu konudaki takılmışlığımıza son vermem lazım...

Son... (Çok şık durdu bu be!...)

• • •

En çok Beyoğlu'nu düşlemiştim sen de...

Tam da benim mevsimimde...

İşte o mevsim...

Kış...

Beyoğlu'na kar yağacaktı...

Taksim'den Tünel'e doğru yaklaştıkça sessizleşen Beyoğlu'na...

Vitrinler ıslık ıslık...

İnsanların yine acelesi vardı...

Ya dolmuş kalkmak üzereydi...

Ya hava soğukluğunu bar sıcaklığıyla örtbas etme zamanı geçiyordu...

Ya sinemada film başlayalı 5 dakika olmuş, biraz koşulsa yetişilebilirdi...

Ya da sevdicek bekliyordu, onun mahcubiyetinden mütevellitti bu telaşlı adımlar...

Beyoğlu'na kar yağacaktı...

Benim tek bir sokağını bile bilmediğim, kanıma karıştırdığın Beyoğlu'na...

İki kadeh şarap kırmızısı cama yansıyan...

Karşımda sen...

Duvarda asılı tahtadan kuklanın bir ayağı kırık...

Yine de gülümsüyor ama...

Tam arkanda eski bir film makinesi...

Adı konulamayan uzak bir ülkeye gitme umudunun köhne masamızı şenlendirmesi...

Senin o uzak ülkeye gidebilme ihtimalinin benden yüksek olduğunu bile bile "gidelim buralardan" deyişlerimin senden fazla olması...

Buz tutmuş camlar...

Görünmeyen dışarı...

Beyoğlu'na kar yağacaktı...

Arka sokaklarının ihmal edildiği ve bana bu ıssızlığını da gösterdiğin Beyoğlu'na...

Hem de öyle az buz da değil haaaa...

İri tanelerle yağacaktı kar...

Ayak izlerinin hemencecik kapanacağı süratte...

Ama yağmadı...

Sen yoksun diye mi?

Bilmem...

Yine aynı yerdeyim...

Beyoğlu'nda, Cambaz'dayım şu an...
Bir kadeh şarap kırmızısı cama yansıyan...
Karşımda boş, yıpranmış bir sandalye...
Duvarda asılı tahtadan kuklanın bir ayağı kırık...
Yine de gülümsüyor ama...
Sandalyenin arkasında o eski film makinesi...
Ve yine o koku...
Sana dair... Biraz tuzlu... Biraz ağır...
Gözyaşı gibi...
O ilk damlasının sıcaklığının hissedilebildiği,
gerisinin öneminin kalmadığı gözyaşı gibi...
Dudakların arasına kadar inen, sonra nereye gittiği,
nerde, nasıl kuruduğu belli olmayan gözyaşı gibi...
Bütün gözyaşları aynı mı kokar?
Biraz tuzlu?.. Biraz ağır?..
Ya da ben ağlayınca sen mi kokuyorum?..
Beyoğlu'na kar yağacaktı...
Yağmadı... Yağmayacak!..
Olsun...

GİTMEK Mİ ZOR KALMAK MI?

Yaşamı özetleyen iki güzel eylem...

Gitmek ve kalmak...

Gitmek arayıştır, heyecandır, umuttur, yeniliktir, tazelenmektir...

Umursamamaktır bazen...

Dinlememek...

Duymamak...

Ardına dönüp bakmamak...

Hissetmemektir gitmek...

Kendinden emin olmaktır...

Kalmak?

????????...????????

Düşünüyorum dakikalardır, nasıl tanımlayalım diye?

Cıkkkk... Çıkamadım işin içinden...

Tam da karşımda duran TDK'nın sözlüğünü açıyorum...

Kalipso...

Kalker...

Vıdı vıdı... Vıdı... Vıdı...

Kalkınma...

Kalkmak...

İdidi dıdı dıdı... Vıdı...

Kallem...

Kalma...

KALMAK...

Hah buradaymış...

Offf... Amma da zengin izahatı varmış...

Haklıymışım bocalamakta...

Kalmak: Olduğu yeri ve durumu korumak,
sürdürmek...

Yooo yooo bu değil ki aradığım sözlük be ya!..

Aman be ya, aman ya...

Kalmak eksilmektir bir parça...

Kaybolmaktır...

Gidenin ardından kalan olmanın verdiği duruş
benim aradığım...

İşin içinden çıkamamak...

Uyuyamamak... Yiyememek... Üretilememek...

Aynaya bakmadan evden çıkmak misal...

Üç şekerli çaya vurgunken, garson iki şekerli çay da
getirse, üçüncü şekeri istemeye üşenmektir kalmak...

Ve anlamadığım bir durum...

Neden iki şeker birader?

Bu standardı kim belirledi ki, o kırmızı beyaz çay ta-
bağının yanına hemencecik koyuyorsun?

Hoşuna mı gidiyor zaman zaman "Pardon bakar-
mısınız, X tane şeker daha alabilir miyim?" denmesi?..

Haybeye soru işareti tükettiriyorsun...

Olmuyor ki...

Pasaklı olmaktır kalmak...

En ufak tozlanmada takıntı haline gelen ve bundan dolayı sürekli boyadığın çizmelerini toza, toprağa, çamura teslim etmektir kalmak...

Kaldırım taşlarını fark etmek...

Atletin, tişörtünün, gömleğinin vs... içten dikilmiş etiketinin, nicedir giymene rağmen, yarattığı kaşıntıdan yeni haberdar olmaktır kalmak...

Tırnaklarının arasına giren o grimsi kiri önemsemek...

Yapacak bir şey olmadığında cüzdanında ne var ne yoksa döküp, "güya temizlik" yapmak ve bu uğurda 1-2 saat harcamak...

Ve... Ve...

Onun cüzdan şeklinde ovalleşmiş vesikalık fotoğrafını atılacaklar tarafına dahil edememektir kalmak...

Nereye gittiğini...

Niye gittiğini...

Kime gittiğini...

Kim olduğunu, ne olduğunu bilmemek, bilememek...

Kendini bir an olsun tanıyamamaktır kalmak...

Kalkıp bir türlü yatağına yatamamak...

Televizyonda ne aradığını bilmeden sekizyüzotuz birinci defa "kanal ilerlet" tuşu vasıtasıyla aynı kanalları görmek...

İz dolabını açıp dakikalarca salak gibi bakmak...

Sigaranın parlak izmarit sınırını çoktan aşıp, ateşin süngere dayandığını, o iğrenç koku ve tatla hissetmek-tir kalmak...

Kalmak?..

Öylece kalınsa iyi...

Tam da TDK'nın dediği gibi:

Kalmak: Olduğu yeri ve durumu korumak, sürdürmek...

Kalmak bu kadar basit mi sahi?

Bu kadar durağan?

Bu kadar asil?

Değil ki... Değil işte...

Kalmak acıtır...

Tüketir, yer bitirir...

Zavallı olmaktır kalmak...

Uzun süre tıraş olmamak...

Biriken sakallarla, tıraş tasının içinde, permatiği bile hayrete düşürecek kıl ordusu yaratmaktır kalmak...

Yanağın hemen altındaki boşlukta illa ki birkaç kıl unutmaktır kalmak.. Ve bunu önemsememektir...

• • •

Aşkın garipsediğim bir dengesi var...

Taraflardan biri daha mücadeleci...

Daha anaç...

Daha çok hissediyor...

Daha bir koşturuyor...

Nasıl anlatayım?

“He desem koparacak dizginlerini?” - Ahmet Arif-
Sanki bu cümlede gizliymiş gibi her şey...

Onun “he demesini” bekler gibi sürekli gözünün
içine bakıyor...

Ama heyhat!..

İşte bu beklentinin içinde kaybolmak, acı çekmektir
kalmak...

Ve kalan hisseder...

Bir gün tam da yolun ortasında çırılçıplak terk
edileceğini...

Elden bir şey gelmez...

Alınacak hiçbir önlem yoktur...

O gider...

Sadece gider...

Kalanın son çırpınışıdır belki aşağıdaki dizeler...

Kalışına asalet eklemek ister...

Ama bir türlü başaramaz...

Git derken bile çaktırmadan “yalvarmak” ne hazin...

Kalmak işte bu aşağılanmayı da göze almaktır bütü-
nüyle...

“Git tabii git...

Kirpiklerime bir kara diken de sen ekle...

Henüz sokaklarına bile alışmadığım,

Bu kente ver beni...

Ve bakışının talan ettiği yerlerimi al,

Öyle git...

Gidersen git tabii... Yıkılmaz bu şehir...

Yalnızca dokunduğum bütün kelebekler ölür...
Ellerim üşür,
Korkarım yağmur yağarsa,
Ellerimi de götür..."*

* Şiirin kaynağı bilinmiyor.

GİTTİN... GİT... ÖYLE ÖZGÜRLÜK Kİ...

Hep umuttan taraftım...
Umut olmalı...
Yitirilmemeli... Durmalı bir taraflarda umut...
Yoksa hiçsin... Bitiksin...
Çıplak, biçare, ürkek, hedefi olmayan bitimsiz bir yalnızlıksın...
Çocuklarından umut...
Anadan, babadan umut...
Yarinden umut...
Kariyerinden umut...
Dostlarından umut...
Yurdundan umut...
Umut... Umut... Umut...
Hulasa, "yarınlardan umut"...
Ya özgürlük? Özgürlüğüm?
An be an, usulca araklanmış neşem?
Ortada bünyem...
Varlığım...
Canım...
Umutlarla kuşatılmışım...

Bir taraftan o çekiyor... Bir taraftan bu...
Önüm, arkam... Sağım solum umut... Ne güzel...
Bana kalan ne?
Herkesten kalan ne?
Basit bir matematik kuralı:
Küçük sayıdan, büyük olan çıkmaz...
Ben küçüğüm...
Çıkamıyorum...
Ya sayılar büyükmüş gibi geliyor...
Ya da "1" alınacak komşular taşındı!..
Artık umut yok... Umut etmek... Beklemek öylece...
Yok işte...
Yok!!!
Anadan, babadan... Dostlardan...
Çocuklardan... Yurdumdan umut yok...
Senden de yok...
Gittin... Git... Öyle özgürüm ki...
"Ne kadar umutsuzsan, o kadar özgürsün"...
Ve ben özgürlüğü seçtim...
Beni kuşatan tek bir umut kalmadı...
Cümlelerimde "cek, cak" beyhude beklentilerinden
teşekkül "yüklemler" epey azaldı...
Mutluyum...
Hem de alabildiğine...
O kadar çok aptalca ayrılık var ki etrafımda...
Herkes anlatıyor...
Anlatmak için fırsat kolluyorlar...
Kendi ezikliklerini...
Hatalarını...

"Keşke yapmasaydım"larını anlatabilecek birilerine
bolca ihtiyaç var...

Veya, sevdiklerine olan nefretlerini istifra ediyorlar:

"Bana bunu bunu bunu yaptı..."

Sen söyle ben bunları hak edecek biri miyim?"
zavallılığına düşen...

Ve...

"Olur mu hiç? Cık... Cık... Cık... İdı vıdı..."

onayıyla huzur bulan "boş"lar var...

Dertleşmek diyorlar buna...

Bense boşları almak diyorum...

Henüz benim boşlarımı alabilen olmadı...

İzin vermedim...

Ve anladım ki, kendi mutsuzluklarının yanına ekst-
ra mutsuzluklar iliklemek, bir parça da olsa rahatlatıyor
bu grubu...

Ne hazin...

Gittiğini söylemedim kimseye...

Varmışsın gibi yapıyorum...

Ama gittin...

Gittin... Git... Öyle özgürüm ki...

Hiç bu kadar rahat olmamaştı sana git demek...

Oysa uzak bir ülkeye yerleşme ihtimalinde "sen gi-
dersen ben de gelirim"lerim vardı bolca ve hemen dili-
min ucunda...

Tükettim...

Tükettin...

Umut açık bir renkti...

Beyaz gibi... Sarı gibi...
Bence en çok sarı yakışırdı umuda...
Kirlendi...
Umut aydınlıktı...
Umut gökyüzüydü...
Karardı...
Kızmadım sana, kızmıyorum da...
Dürüsttün bir kere...
Oynamadın...
Seviyormuş gibi yapmadın...
Hiç ilk defa sarılmadın...
Hiç elini, elime ilk dokunduran olmadın...
Hiç önce sen öpmedin...
Ama...
Kollarını ilk sen çektin sarıldığımızda...
İvedilikle yine sendin elini elimden çekip "hissizce"
dizinin üstüne koyan...
Dudaklarını en önce sen ayırdın...
Aradığın ben değildim zaten...
Farkındaydım...
En çok da bu farkındalığa rağmen ısrar edişim
gebertiyordu beni...
Utaniyordum...
Hep yanında telaşlıydım...
Bocalıyordum...
Ve...
Gittin... Git... Öyle özgürüm ki...
Cevapsız kalan en güzel sorumuzdu:
Biz birbirimizin neyiyiz?

Hiçbir soru işaretinin ardına hemencecik yakışmazdı coşkuyla ve aynı anda gelen tebessüm, bunu da başardık ya, lanet olsun...

• • •

Sokağından geçtim defalarca...

İyi ki, yukarı çıkabilecek kadar yakın değildim sana...

Her zamanki gibi park edecek yer yoktu...

Boş yağ tenekelerindeki betona saplanan demir kazıkların ucunda, kırmızı daire içine alınmış ve üzeri çapraz olarak siyahla çizilmiş "P" harflerini iteklemem gerekecekti, gelebilseydim eğer...

Üç parçadan oluşan kahverengi perdelerinin arasından yine sokak lambasının sarı ışığı süzülüyordu salona...

Işık sarıydı...

Umuda da en çok sarı yakışırdı... Bende kalmamıştı umut...

Ve eminim sen yine salondaki kanepede uyuyordun...

Yanı başında gece bastıran susuzluğa anında müdahale için kocaman bir bardak su... Sigara... Çakmak... Kültablası... Alarmı 07.30'a ayarlanmış cep telefonun vardı, biliyorum...

Şurada sabaha ne kalmıştı ki?

Birazdan kalkıp şehrin diğer ucundaki iş yerine küfrederek gidecektin...

Ve sen zaten gittin...

Gittin...

Git...

Öyle özgürüm ki...

KAPI ÇALDI... O DEĞİLDİ GELEN...

Radyoda oturmuş gazete okuyorum...
Ulusal, yerel ne kadar gazete varsa masamda...
Bir de haftalık dergilerin birazından var...
Kuşe kağıt ve gazete kağıdı kokusunu iyice sindiren
bir adet de ben varım koltukta...
Tercihim elbette, gazete kağıdı kokusu...
Ama kuşe kağıtla diyalog olanağı yok...
Kokma diyemiyorsun...
Ne çare!..
Ve o plastik, iğreti kuşe kağıt kokusu bana tek keli-
meyi anımsatır:
Kanser...
Nedenini hiç bilmiyorum...
Hiçbir dayanağım, gerekçem yok...
Misal, bu kitap...
Kokmaz... Değil kanser, hiçbir şekilde kokmaz...
Dene bir bak...
Yetmişikinci sayfayı aç, bir kokla istersen...
Tamam işte kokmuyor...
Hadiiiiii... Bırakalım reseptörlerimizle oynamayı...
Yazı devam ediyor...
Alooo?..

Ha illa koklayacağım diyorsan bir onyedinci sayfayı da, de kokla gel hadi...

Yazının başlığını "Kapı çaldı... O değildi gelen" koymuşuz...

Belli ki hüznümüzü; özne (zaman zaman gizlense de), yüklem, dolaylı tümleç, zarf, sıfat, adıl..vb. birleşmişliğinde değerlendirip sunacağız...

Sen hâlâ kokudasın, reseptördesin...

Oluyor mu?

Hem kusura da bakma ama, neden kokladın ki sayfaları?

Misal, ben deseydim ki, dokuzuncu sayfa komodinin altında süper kokar, kitabı kapıp bir komodin arama telaşına mı düşecektin?..

Ha sen koklamayanlardan sın, he mi?

Görecem seni de...

Yazı bitsin dur bakalım...

Şimdi olmadı, yazı bitince... Olmadı yarın mutlaka koklayacaksın...

Bir şey biliyoruz da iddia ediyoruz di mi?

Neyse...

Gazeteleri, dergileri öylesine derin okurum ki, bazen ben bile şaşarım...

Kızarım kendime...

Çoklukla 3. sayfaları es geçerim...

Ama ilanlar, reklamlar, ölüm duyuruları, kutlama mesajları, at yarışı sayfasındaki yazılar; tek kelime kaçırmam...

En son bunu söyledi, hıçkırıklara boğulmuş bir ses...

- Çaaattt...

Kapattı...

Öyle ya, şarkı sözlerinde kendi aşk döküntülerine dair bir şeyler bulan, oldukça kalabalık bir grup vardı...

Ve müzik bu yüzden satılıktı...

Belki de bir açıdan sömürüydü...

Bir gideni seşlendir, içli içli...

Bir kalan dile gelsin, daha da acıklı...

Karşılıklı seven, ama kavuşamayanlar da olsun...

Dördüncü seçenek... Hayır yok...

Bir de bu kategorilerin hepsinde iki alt ihtimal vardır...

Ya, yoksun mahvoldum...

Yapamam ben sensiz, dön gerilerle dolu olanlar...

Ya da, Allah belanı versin... Seni süründüreceğim.. Göreceksin bak, kapımda köpek olacaksın, ama dönüp bakarsam namerdim diye isyan edenler...

Ki bu isyanın arabeske daha fazla dahil olduğunu söylemek isterim...

Söyledim...

Ve ben şarkı sözlerindeki bu mantığı keşfettiğim için çok etkilenmem...

Etkilenmezdim...

Ben de yıkıldım...

Ve ben de yine bir şarkıdan medet umdum...

Ne zaman dinlesem, zor toparlanırdım...

O gün bana şarkının adını sorup, ağlayarak teşekkür eden kadını...

Kadınları, adamları daha bir anlar oldum...

Her telefonum çaldığında "alo" demeden önce, onun arayabilme ihtimali heyecanlandırdı beni...

Arayan o olmadığında "alo" dan sonraki söylediklerim hep asabiyete bulaştı...

Yalan da söyledim...

Kısık sesle toplantıdayım dedim...

Araba kullanıyorum sonra ara dedim...

Duştayım dedim...

Dedim de dedim...

O heyecandan sonraki, düş kırıklığımu;

Başımı masaya gömerek

Kendimi yatağa gelişigüzel bırakarak...

Dizlerimin üstüne çökerek...

Ve benzeri aptalca davranışlarda bulunarak, hazmedecek süreye ihtiyacım vardı çünkü...

Kimseye de: Şu an düş kırıklığına uğradım, bir bekle dizlerimin üstüne çöküp geliyorum diyemedim!..

Kim diyebilir ki?

Denmez ki...

Sonra cep telefonuma mesaj geldiğinde...

O kısa süreli ses... Bipp... Bipp...

Kesin o, kesin diye...

"Yeni mesaj şimdi oku?"

İkazını defalarca "yes"lediğimde hiçbirinde o çıkmadı...

Ondan gelmediği sürece hiçbir mesaj "yeni" değildi ki benim için!..

Ya arkadan birini ona benzetmek?

Çocuksu bir şölen havası...

Yanından çaktırmadan yürüyüp giderken onun olmadığının ayırına varmak...

Bir adam boyu çöküntü...

Ve ben kısa boyluyum...

Bu anlamda iyi!..

Kapının her çalışında, yatakta uykuyla sarmaş dolaş yakalanmak...

O değilse kapıyı açmak istememek...

Bunu öğrenmek için yanı başımda duran telefonda onu aramak...

- Sen misin hayatım?.. Kapı çaldı da...

- Yok ben işteyim...

- O zaman açmıyorum... Öptüm çoookkk...

Uykumu piç eden, hiçbir kapı gürültüsünü umursamıyorum artık...

Ya postacı, ya komşu, ya da o, şu, bu...

Yazımı yazarken de kapıya birileri geldi...

Bütün sunulanları kullandılar: Zil, tokmak, tekme...

Açmadım...

O değildi ki gelen...

Bana ne?

Ve o şarkı... Nazam Öncel'in... Gidelim Buralardan...

...Yükleyin ne varsa gönlüme demlensin/ Ayrılığın üstüne/ Hasretim eklensin/ Beni, geçirmeye/ Yalnızlığım gelsin/ Ya dönülür ya dönülmez/ Kimse üzülmesin.../ Gidelim buralardan dayanamıyorum/ Gidelim buralardan unutamıyorum...

Ne de sık çalmıştı bu şarkı...

Mutfağa giderken...

Kahvaltı yaparken...

Gece 4'de uyku tutmazken...

Trafikte sıkışmışken...

Aynaya bakıp sarılırken...

Kanepede uyuyakalmışken...

Pakette son sigarayı paylaşıırken...

Ve her dinleyişimde, mutfağa gidiyor gibi, kahvaltı yapıyor gibi, gece 4'de uyku tutmuyor gibi, trafikte sıkışıyor gibi, aynaya bakıp sarılıyor gibi, kanepede uyuyakalmışız gibi, paketteki son sigarayı paylaşıyormuşuz gibi oluyor...

Kapı yine çalıyor...

Biliyorum işte...

Biliyorum...

O değil ki gelen...

Değil...

Offf beee...

Geldim beee...

Patlama beee yaaa...

Aman yaaaa...

Ki ne aman...

KOMİK ADAMLAR DA TERK EDİLİR!

Ne de sık başım ağrırdı!..
Ense kökümnden başlayan...
Şakaklarımda yoğunlaşan...
Göz kapaklarımı ağırlaştıran kronik acımdı migren...
O kırmızı ilacı ambalajından aceleyle iterek çıkartıp yutardım...
Bir tanesinin yetmeyeceğini bilirdim...
1... 2... 3... 4...
Bazen 5...
Hatta 6. .
Her ikinciye alışımdaydı müdahalen...
“Cıfff abartma... Yeter... Hadiiiiiiyyy”
Der ve elimden çeker alırdın ilaç kutusunu...
Ve hadi deyişinin “y” ye doğru bolca sürüklenişi...
Sanki sen söyledin tırnak içinde kalan cümleyi...
Ve ben sanki duydum az önce...
Tuhaf...
Adım da erir giderdi ağzında: Zekiiiiiiyyy...
Öziemişim...
Ağrı şakaklarımın ne tarafında daha fazla toplanmışsa, o yönde uzanırdım dizlerine...

En sert ve belirgin leğen kemiğindi ve bastırdım mı oraya, iyi gelirdi bir parça... Bilirsin...

Bir elinde televizyon kumandası...

Diğerinde saçlarım...

Geberesiye ağrısın başım... Yine böyle olacaksa...

Olmaz ki...

Olmaz...

Sen yine çek al elimden ilacı... Hiç içmem ki...

Şu anda da berbat bir durumdayım...

Grip, ateş, halsizlik...

Koltuk altımda derece batımını hissederek yazıyorum...

Bakalım kaç dereceye denkmış yanıışım?

Orta yaş üzerindeki tecrübe birikimine sahip olanlar şunu öneriyorlar hep: Yat... Terlet biraz... Düzelirsin...

Terletmek?

Sanki benden ayrı bir birime müdahale olacak...

- Neyi terletiyorsun?

- Kendimi...

"Kendini intihar etmek" gibi bir anlamsızlık...

Terle dense, ayrı tabii... Kabul ona...

Sonra bir de hasta çorbası denen "kusmuk" var...

Çorba içinde belirgin olarak havuç turuncusu, çeşitli yeşillikler, patates yüzüyorsa iri iri, buna "hasta çorbası" deniyor...

Kim dedi ki bunun adı hasta çorbası?

Ya da çorba ne kadar iğrenç olursa olsun "hasta bu anlamaz, daya gitsin" çakallığından mı medet umuluyor?

Aman ne? Hasta çorbası... Aman ne? Çorba, içerisinde yüzen iri gıdalar...

Benim kolum kırıldı... Ameliyat oldum... Suçiçeği, kızamık, kabakulak ve benzeri bütün çocuk hastalıklarını geride bıraktım, hep aynı çorbayla yüzleştim: Hasta çorbası...

Bu kadar fonksiyonel yani...

Bir de matah bir şeymiş gibi ebeveyn bilmişliği yok mu?

- İç... İç... Sıcak sıcak iç ki işe yarasın...

Hayır madem bu kadar yararlıdır bu çorba, neden Pfizer, Roche, Eczacıbaşı, Abdi İbrahim, Mustafa Nevzat, İbrahim Ethem, Fako vb. ilaç firmaları çıkıp bunun hazırını üretmez...

Kremalı tavuk çorbası, ezogelin, işkembe çorbası paket hale getirilip "hazır" diye satılıyor da "hasta çorbası" neden satılmasın?

"Kremalı Hasta Çorbası, bol kıtır ekmekli"... Güzel de bir ambalaj ayarlınsın, tamam işte...

Tabii o zaman ebeveyn bilmişliği tamamıyla farmakolojik olur:

- İç... İç... Sıcak sıcak içki nazal inhibitör seviyede endikasyonu artsın... Bir an evvel vazokonstriktif atılım yapasın...

Ayrıca bu hazır çorbaların, gerçek çorbalarla girdiği yarış mevzuu da var...

Hani reklamdaki durum... Aşçı bi baba sebzeleri özenle yıkıyor, doğruyor... Nefis bir çorba yapıyor... Aynı anda evdeki hazır çorba yapımı gösteriliyor... Mesaisi

bitiyor ve baba eve geliyor... Masa kurulu... İlk yemek çorba...

Baba- Ooo çorba harika olmuş karıcım eline sağlık...

Karıcığ- Ben yapmadım ki...

Evin 10 yaşındaki kızı- Ben yaptım...

Baba- Öyle mi, nasıl yaptın? Benimkinden bile güzel olmuş...

Evin 10 yaşındaki kızı- Söylemem... Meslek sırrı...

Hahahayooo heyeooo hayooo (Gülüşmeler)

Bu nedir ki?

Aşçı olunmuş ama, hazır çorbayla, orijinal çorba arasındaki fark bilinmiyor... Görülmüyor...

Getir önüme en kral çorbayı, ilk yudumda anlar mı, nedir, ne değildir?

Ayrıca bu babaya yapılan bir "cor cor" bilemedin bi "dangoz" muamelesi nedir?

Yapılan ayıptır... Baba da bir insandır, evin yiğidir... Direğidir...

Ana, kız ne öyle bir araya gelip babaya kumpaslar falan?

Sorarım yarın o evin tüpü bitti mi, elektrik, telefon faturası geldi mi, ilk müracaat kimedir? Babayadır...

Haaa Baba! Hazır çorbayla, orijinal çorbayı, aşçı olmasına rağmen ayırt edemeyecek kadar saftır... O ayrı...

Ama aynı baba kendisine yapılan terbiyesizliği fark ederse "Baba bize şunu alsana... Baba bize buna alsana" ihtiyaç tedariki hasıl olduğunda, kuvvetle muhtemeldir ki "alın babayı" diyecektir... O daha da ayrı... Apayrı...

Hasta olduğumu bir şekilde çehremden anlayanlar,
hemen soruyorlar...

- Kötü görünüyorsun, hayırdır?

- Hastayım... Grip galiba...

- Aman dikkat et... Bu aralar salgın var...

Nedir bu rivayetten çektiğimiz? Ne salgını bu?

Kim grip, nezle vb. burun sıvısı iğrençliğini içe çekiş
olarak yaşasa yorum hazır: Salgın var salgın...

Kim salıyor ki anlamadım?

Ayrıca salgın varsa ve bana da salası, saldırısı varsa
bu illettin nasıl dikkat edebilirim?

• • •

Ve aşkımın bahar tomurcuğu

Sen...

Sen de yapardın hasta çorbası...

Ama buna sebep senin ya da benim hasta oluşum
değildi...

Dolapta kalanları derleyip toplayıp bir şeyler çıkar-
dığında ister istemez "hasta çorbası" oluyordu...

Bir kaşık olsun içmiş değilim... Şimdi olsa...

Olsa da içsem...

Öyle boktanım ki...

Yorgun...

Yılgın...

Korkarım uzaklardasın...

Terk ettin buraları...

Önceden çok isterdim bunu...

Bu kentte...

Bu ülkede olmamanı...

Ayrılıksa, en çaresizinden olmalı...

Hiçbir seçenek kalmamalı...

Boş bir anıma gelir de, sana koşarım, telefon açarım diye korkardım...

Ne kaybederdim ki yapsam?

Yapmadım... Yapamadım...

Eskisi gibi "komik" olmak gelmiyor içimden...

Oysa şimdi daha komikmişim...

Öyle diyorlar... Gülünç olan ne, anlamıyorum...

Komik adamların terk edilme, ağlama ihtimali yoktu ki hiç...

Di mi ya?.. Hiçbir hüznü olmazdı onların? Hiç lanet ..etmezlerdi?

Misal, koltuğumun altından dereceyi çıkardım, 40'mış yanıışımın rakamsal ederi...

Komik adamlar 40 derece ateşle tutuşur mu?

Buhar olur mu?

Sen yoksun ki, orda... Kim'e diyorum ben? Kimleyim?

Bir ben yalnızım sağa sola dönüşlerin adının dans olduğu şenlikte...

Müzik kulağımı tırmalıyor...

Işık çok az... Kadeh yere düştü kırıldı şimdi...

Özlüyorum desem ne değişir?

Dans? Müzik? Işık? Kırık kadeh?

Hiç... Hiçbiri... Olsun...

Özlüyorum... Başım dönüyor...

Biraz da üşüdüm...

Demiştım ya; ben senden sonra düş oldum...

EN ÇOK OĞULLAR BİRİKİR...

Bir cenaze kalabalığının orta yerindeyim...

Cami avlusunda üç beş güvercin...

Düzgün olmayan mermer zeminin çukur kısımlarında yağmur damlaları birikiyor...

İnsanlar birikiyor...

Öteki geliyor... Beriki geliyor...

Biri daha giriyor camiinin dış kapısından...

Göz yaşı birikiyor... Hüzün birikiyor...

"Neden vefat etmiş?.. Genç miymiş?.."

Sorular birikiyor...

Sanki yaşlı olması hüznü azaltmaya geçerli sebepmiş gibi...

Ama en çok O birikiyor...

Babasına birikiyor...

İçine birikiyor...

Tuhaf... Ağlamıyor da...

Hatta o çok sesli gülüşünü duyuyorum bir ara...

İnadına gülüyor...

Camii avlusunda yaşama dair bildik özetler çıkarılıyor hayat metot defterine:

"Ölüm de yaşamak kadar doğal... İnsanlar doğarlar, yaşarlar ve ölürlər... Kimsenin kalbini kırmayacaksın... Ne zaman ne olacağı belli değil."

Bir anlatılanlara kulak veriyorum...
Bir onu seyrediyorum...
O da mermer zeminin çukurlarında biriken yağmur sularına bakıyor...
O da birikiyor yağmur damlaları gibi...
Çok sevdiğim bir ağabeyimle, çok sonra fark ediyoruz birbirimizi...
Ne konuşabiliriz bu birikmişlikte?
Önce susuyoruz uzun süre...
“Benim hiç cenaze kültürüm yok, şaşkınlım, hata yapmaktan korkuyorum” diyorum...
Beni rahatlatıyor...
Hatta Çerkez yöresine ait cenazelerden bahsediyor..
Merakla dinliyorum...
Hoca geliyor bir yerden...
Saçakların altından çıkıp, musalla taşı önünde dizi-
liyoruz...
Cenaze namazı kılınıyor...
Yağmur daha da hızlanıyor...
Çukurlara daha çok yağmur damlası birikiyor...
O daha da çok birikiyor...
En çok o birikiyor...
En çok o...
En çok...
En...
Cenaze arabasına doğru omuzlar altında ilerliyor ta-
but...
Yavaş yavaş itiliyor, özenle yerleştiriliyor tabut...
Sonra O...

Cenaze arabasına binmek için kapıyı açarken, belli belirsiz ağlamaya başlıyor...

Ben sadece seyrediyorum...Öylece seyrediyorum O'nu...

Gitsem...

Gitsem, ne diyebilirim?

Hiçbir kurulmuş cümlem yok ki bu durumlar için...

Hayat metot defterinden kopya çeksem...

Desem ki;

"Ölüm de yaşamak kadar doğal... İnsanlar doğarlar, yaşarlar ve ölürlər... Kimsenin kalbini kırmayacaksın... Ne zaman ne olacağı belli değil."

Hayıuuuuuuuu... Yapamam...

Camiden çıkıyoruz...

Bu acıyı suiistimal etmek isteyen dilenciler dışarıda...

"Allah rızası"yla başlıyorlar yalvarışlarına...

Onların da önünde bozuk paralar birikiyor...

Ben oralı olmuyorum...

Zincirlikuyu Mezarlığı'na doğru yol alıyoruz...

Açım, midem bulanıyor, bir şey yemezsem migrenim başlayacak...

Canım bir şey istemiyor...

Migrenim birikiyor ense kökümünden göz kapaklarıma doğru...

Olsun...

Bir oyun oynuyorum... O çok sevdiğim şarkıyı dilime doluyorum içten içe, kimse duymuyor...

"Ateşim ateş üstüne

Dağlansın diye sızım
Sorma halim ne olur
Yorulduğum anlamsızım.
Yağmur doldu içime
Açım sigarasızım
Uyuyor musun anne
Ben geldim; vefasızım.”

• • •

Oyun bitiyor...
Zincirlikuyu Mezarlığı’ndan içeri giriyoruz...
Ne kadar da büyükmüş...
Hayat akıp giderken, birileri çıkıyor akıştan ve burada birikiyor...
İrkiliyorum...
Mezar taşları üzerinde yazılı isimlere, doğum ve ölüm tarihlerine bakmak, çıkarma işlemi yapıp, kimin kaç yıl yaşadığını öğrenmek istemiyorum...
O’nu görüyorum...
Lacivert pardösüsü acının en koyu yerini belli ediyor kalabalık içinde...
Diğer mezarların arasından özenle ilerliyorum...
Kimi mezarlıklar şölen varmışçasına, süslü, püslü...
Kimisinde mermer bile yok, bir tahta ya da taş parçasında yer alıyor bilgiler...
Geride kalanlar hâlâ ihtirastan, farklı olmaktan vazgeçmek istemiyorlar anlaşılan...
Yaşam burada bitiyor, ama yaşamın getirdiği statüler devam etsin isteniyor hayatta olanlar tarafından...

Garip...

Mezar taşını sağ eliyle sıkı sıkı tutuyor O...

Arada bir çukura bakmaktan kendini alamıyor...

Birileri tahta getiriyor...

Kürekler çıkarılan toprağa saplanmış...

O geri çekiliyor bir ara...

Uzakları seyrediyor... Çok uzakları...

Sonra tekrar mezar taşını sağ eliyle sıkı sıkı tutuyor...

Hemen yanında hoca...

Cep telefonu sesi duyuyorum...

Hocanınmış...

Açıyor... Konuşuyor:

"Tamam oldu ama... Heee heee... Tamam arayacağım ben seni, görevdeyim şimdi... Tabii... Tabii... Olmaz ki öyle... Yapma yaaa... Tamam arayacağım seni, görevdeyim şimdi... Kim? Yapmaz o... Ne zaman... Arayacağım ben seni, görevdeyim şimdi..."

Ben birikiyorum...

Herkes birikiyor belli... Öfke birikiyor...

Ama acı öfkenin çok ötesinde, kimse sesini çıkarmıyor...

Tatsızlık yaşansın istemiyor...

Sıraya giriliyor... Kürek kürek toprak atılacak...

Genç adam yarım kürek toprağı zor atıyor...

İçim acıyor...

Elinden kürek hemen alınıyor...

Gömme işlemi bitiyor...

Bir O kalıyor... Bir de babası...

Çocuksu suratı asılıyor, kaşları aşağı düşüyor...
Bir oğul birikiyor az ötede...
Yağmur hemen yanı başında...
Ayrılıyoruz oradan...
Hayata karışıyoruz...
O şarkı yine dilimde...
"Uçtum ateş üstüne
Dağlansın diye sızım
Sorma halim ne olur
Yoruldum anlamsızım.
Yağmur doldu içime
Açım sigarasızım
Uyuyor musun anne
Ben geldim; vefasızım."
Tüm birikenlerin başı sağ olsun...
Ama en çok O'nun başı sağ olsun...
En çok oğullar birikir...
En çok oğullar...
En çok...
En...

AYRILIK...

Ayrılıkları severim...

Yokluk başlar bir sonraki günde...

İçeride anılarım gidenin değerini...

Ya da gidişimin acısını...

Düşünmem... Üzülürüm...

Belki gözlerim dolar... Belki ağlarım...

Kekremsi bir lezzettir ayrılık...

Şarap gibi... Önce tatlı sonra ekşi gibi...

Bir tuhaf işte...

Salt yardan ayrı kalışla sınırlı değil bu dımdızlaklık...

Taşınmak, mezun olmak, ülkeyi terk etmek, iş yerinden ayrılmak... vs. Nicedir taşındığım her evin duvarlarına son kez dokunurum giderken... Hemen aşağıda nakliye aracındadır duvarda izi kalmış eşyalar... Bir yığın çivi, vida delikleri...

Yarısı dışarıda dübeller...

Tavandan sarkan avize aparatları ve siyah elektrik bantıyla izole edilmiş kablolar...

Sahi, koltuk tam şuradaydı di mi dün gece?

Yahuu salon da amma büyükmüş...

Son kez bakarım boş metrekarelere...

Kapıdayımdır artık... Eşikte...

Çeksem kapıyı, bitecek her şey...

Zorlanırım...

Kapıyı çekerim de, kilit dili tam oturmaz...

O "kırırtı" sesi çıkmamıştır daha...

Açarım kapıyı, son kez bakarım...

Ve o ses: kırırtı...

Giderim... Işığı yakmam apartman merdivenlerinden inerken...

Karanlığa ağlarım...

Aşağı inene kadar kurumalıdır göz yaşım...

Tek bir nokta kırmızılık kalmamalıdır gözlerimin elasında...

İçime atarım...

Ve bundandır üçüncü kat ve üzeri dairelerde oturuşumun beni mutlu etmesi... Aşağı inene dek göz yaşlarım özgürdür...

Üçüncü kat ve daha yukarısına rahatça sığdırırım taşınma hüznünü... Ya da iş yerinden ayrılış...

Eşdeğer burukluk vardır yine...

Masana gidersin...

Çekmecelerini boşaltırsın...

Çekmecenin sunta zeminiyle kenarları arasında sıkışmış; tel zimba, toplu iğne, ataç, kartvizit benzeri bir sürü "araya sıkışmak" için bahane arayan metalarla karşılaşırın...

Çekmecedan çıkardıkların masandadır...

Ve o masa son kez iyelik ekiyle çekimlenmektedir cümle içlerinde... Yarın bir başkasının masasıdır o...

Ve eşyalarını koymak için genişçe poşetlere ihtiyacın vardır...

Ayrılmak için yedeklenmiş poşetler yoktur çekme-cende..

Kim hazır eder ki “dur birader yarın öbür gün giderim belki, şunları bir kenarda saklıyım” kaygısıyla bu naylon parçalarını?.. Mesai arkadaşlarından-biri kendi “ıvır zıvırlarının” olduğu poşeti boşaltır ve gülümseyerek seninle paylaşır...

Gözler senin üzerindedir...

Sen duymayasın diye “fısır fısır” konuşulur...

Göz teması kuramazsın kimseyle... Çünkü boğazına yumruk gibi bir kütle oturmuştur...

Ve ilk göz temasında bu kütle patlayıp, seni ağlatacakmış gibi hissedersin...

Birkaç küçük biblonu, kül tablanı, kalemini arkadaşlarına üleştirip “Allahımsırladık” der çeker gidersin...

Ve arkana dönüp bakamazsın...

Dönersen ağlarsın...

İş yerleri aydınlıktır, üçüncü kat ve üstü yüksekliklerde olsa da gözyaşlarını saklayamazsın...

Kendini dışarı atarsın...

Hayat gürül gürül akıyordur...

Ve yalnızlık bacak bacak üstüne atmış seni beklemektedir... İstersen şimdi ağlayabilirsin...

Hem hava soğuksa yanakların da ısınır...

SEN ASLINDA BENSİN...

“Madem ki, bir aşkın var...

Tadını çıkar... Aşkta geleceği düşünürsen, aşkı bombok edersin” demişti Aziz Nesin...

Doğru...

Zaten üstat ne zaman yanılmıştı ki?

Daha fazla tutmalıymış elini meğer...

Kaprise...

Öfkeye...

“Ben de sana şöyle tavır alayım da gör gününü” rövanşlarına...

İlla ki kendini ifade etmeye...

Kendini daha heybetli, olağanüstü, kusursuz göstermeye hiç mi hiç gerek yokmuş...

Tadını çıkarmak, tüm bunlardan arınmış olmak manasında sanırım...

Ve aşkın tuhaf da bir yanı var...

O da şu:

Ne varsa geride kalan...

Paylaşılan her anı sırayla düşünüp, mutlu olmak...

Sanki tekrar o geride kalmışlığın içinde bıraktığın yerden devam ediyormuşçasına...

Ya da aynısını yeninden, yeniden, yeniden yaşamak
gözlerinin önünde...

O ve sen...

O onu yapmıştı... Sen bunu...

Bir cumartesi sabahı misal...

Hafta sonu tatili için, bu kentin yakınlarındaki sakın
bir yere gitme telaşı...

Gürültüyü, kirliliği, kalabalığı arabanın dikiz ayna-
sında küçülte küçülte geride bırakarak...

Ve patika yolda öpüşmeye kalkışıp, direksiyon haki-
miyetini kaybediş, akabinde yoldan çıkış, biraz ürperti,
bolca kahkaha...

O yolun yanlış yol olması...

Gittiğin kilometrelerin boşuna olması...

Amansız bir kayboluş...

Sora sora yolu bulma...

"Sen otur ben sorayım yolu" gibi iğreti ve gereksiz
erkek tavrı...

"Yok ben sorarım, ne fark eder?" bilmişliğinde dışı
karşı koyuşu...

Oysa kaybolmalıydı...

Tabii yaaa...

Nereye kaybolduğunu...

Nerde kaybolduğunu umursamadan...

Aşkın en taze anında kaybolmalıydı...

Gerginliğe, telaşa...

"Bak şuradan sapacaktık ben sana demiştim"e gerek
kalmadan...

Saatlerce aranmalıydı gidilecek yer...

Aynı yoldan defalarca geçilmeliydi...

Ne de olsa o buradaydı yaaa... Sen de O'nun yanındaydın...

Ötesi var mı ki?

Hatırlasana bir gece sabaha karşı eve gelmiştiniz...

Dış kapı kilitliydi...

Ve dış kapının olduğu anahtar öteki anahtarlıkta, öteki anahtarlık da evde kalmıştı...

Önce tüm zillere bastınız...

Ne duyan oldu o saatte...

Ne de kapıyı açan...

Arabaya geçip, evde zıkkımlanmak üzere aldığınız gıdaları tüketmeye başladınız...

Sonra sen "Buldum" dedin...

"Eve gireceğiz..."

Ve küçük bir taş parçasıyla, dış kapıya ait en küçük camı -sonradan taktırmak üzere- kırıp gecenin kahramanı olmuştun...

Ya da öyle zannetmiştin!..

Belki cam kırılmamalıydı...

Arabada uyumalıydı? Belki de sokakta...

Sahi sokakta uyurken nasıl üşünürdü? Mukavva battaniyeler sıcak tutuyor muydu gerçekten? .

Hatırlasana asla yapmam dediklerini hep O'nunla yaptın...

Hem de o an "ne işim var benim burada?" diyordun içten içe..

Pazara gittin...

Tezgah tezgah dolaştınız...

Hiç aklına “Kanepe için örtü” bakacağın gelir miydi?
Gelmezdi...

Orda adi bir kolye almıştın kendine...

Pazarıcı kişi, oldu dediydi de, o çıkmıştı: Neresi oldu, boğulacak yaaa???

Hem o kolye “pas tuttu” nerdeyse, neden inatla çıkarmıyorsun?

Haaaa, anladım... Hatırası var...

Peki...

Büyükçe bir markete “ev alışverişi” ne gitmişliğiniz bile mevcut...

Neredeyse uyuyacaktın orda di mi?

“Bitse de gitsek... Bitse de gitsek” diye az geçirmedin içinden?

Oysa şu an bal gibi o an aldıklarınızı tek tek hatırlıyorsun...

Hadi bunları bari yazdırtma bana...

Ama bir şey diyeyim mi?

Senin için aldığınız jöle, hâlâ bitmedi. bundan emin ol...

Bak hesapla, kaç ay olmuş?

Eylül... Ekim... Kasım... Aralık... Ocak... Şubat...

Neredeyse altı aydır, aralıksız o evde ikamet eden jöle...

Aptalca ama, o jöleyi bile düşünmek üzüyor seni di mi?

Hatta şu an dokunsam ağlayacaksın?

Pijamana ne oldu, bak onu bilmiyorum ama...

Sana ait diş fırçası artık yerinde değil...

Belki bir başka "mavi saplı" fırça gelmiştir, kim bilir?

Ve bu gezegende maviyi genelde erkekler tercih eder nedense...

Ne garip di mi?

Erkeğim ben deyip mavide ısrar ediyorsun... Hay Allah...

Şimdüm bak şimdi...

Güzel de yemek yapardı...

Yedin mi öyle pilav? Yedin mi öyle tavuk daha önce?

Yemedin...

Pilavın sırrını da söylemişti sana:

"Pirinç zaten sert... Neden kavuruyorlar ki? Ben suyla kaynatıp yumuşatıyorum, sonra yağı ekliyorum..."

Hani balonez soslu makarna yapacaktın O'na?

Keşke yapabilsen di mi?

Onu bunu bırak da, yaptığın tüm sosların içine rakıyı da çaktırmadan ilave ettin yaa, helal sana...

Haaa bak az daha unutuyordum...

O gün pazara gittiğinizde...

Hava çok sıcaktı da üstündeki lacivert hırkayı çıkar-mıştı...

Ve o hırkayı arabada unutmuştu...

Bir süre arka koltukta durdu o hırka...

Sonra alıp bagaja koydun...

Tamam "O" kokuyor ama, garîmetçilik de bir yere kadar, vermelisin hırkayı...

Bir de anlamadığım şu: Arabanın bagajında öcü yok ki, ürkme ürkme aç rahatça... En azından ben hırkadan bozma öcü görmedim hiç, rahat ol sen!!!

• • •

İşte aşkın tadı böyle çıkarılmalıydı...

Geleceği düşünmeden... Plansız... Yarınsız...

Sadece yapabileceğini o an için fazlasıyla yaparak...

Hangi aşk iteklenebilirdi ki yıllar sonrasına?

Aziz Nesin tam da bunu diyordu...

Neye yarar ki şimdi bunları söylemek?

Hayal meyal hatırlanan O ve sen...

Ve yapımı tamamlanmış filmde, oynadığın rolü seyrederken "aslında şurda şunu yapmalıydım" veryansını neye yarar heee?

Sana diyorum oğlum?..

Neye yarar söylesene?..

Sen... Sen..

Cümlelerimin içinde kendimden kaçışım, "ben" yerine "sen" yazdığım...

Söyleyemezsin bilirim...

Sen aslında bensin...

KÖPRÜDEN ÖNCE SON ÇIKIŞ...

Radyoyla evim arasındaki tüm sapakların en can alıcısıdır benim için, Beşiktaş sapağı...

Köprüden önce son çıkıştır...

Az ötesine geçtin mi, dönüş yoktur...

Genelde hiç sapmam o yöne...

Dümdüzdür benim evimin yolu...

Yola çıkarım, köprüden geçerim...

Giderim de giderim...

Çok giderim...

Uzundur...

Upuzundur benim evimin yolu...

Gece gelirim ben eve...

Çoğunlukla bir alacakaranlıkta yankılanır adımlarım...

Kediler bekler beni sadece...

Onların da çıkarları vardır elbet...

Arabanın sıcak motor yüzeyidir ayakta kalmalarına sebep...

Ben arkamı dönerken sinsi sinsi yaklaşırlar arabaya...

Bazen oyun oynarım...

Aniden dönüp göz göze gelirim birkaçıyla...

Bir an panikleyip, duraksarlar...

Ama asla kaçmazlar...

Manyak olma ihtimalimi test ediyorlarmış gibi, boyunlarını sağa yukarı doğru eğim alacak şekilde kaldırıp, derin bakışlarına maruz bırakırlar beni...

Bakışmanın hemen ardından, atik bir harekette bulunsam, anında kaybolurlar...

Arabanın sahibi olduğumun farkındalar galiba...

Umursamadığım da olur kedileri...

Dönüp ardıma bakmam...

Rahatsız etmem onları...

Onları umursamayışım, sonra fark ettim ki mutsuz olduğum anlarıma denk geliyor...

Bir an evvel uykuyla da olsa beynimi uyuşturmak isteyişim, telaşlı hareketler yaptırıyor bana...

Tüm eşyalarımı bir çırpıda arabadan alıp, elbiseleirimle yattığım gecelerde hiç dönüp kedilerle oyalanmadığımı gördüm...

Elbiseyle yatmak zordur...

Kemer göbeğe doğru tokasını sertçe bastırır her yüzüstü dönüşünde...

Belli belirsiz bu rahatsızlık, tekrar sırtüstü pozisyonunun tercih edilmesini sağlar...

Rahatsızlık geçer gibi olur, tekrar yüzüstüne geçilir...

Gömlek, t-shirt boğar sanki... Daraltır bedeni...

Ama yine de katlanılır...

Sabah aptal bir surat, göbekte bolca kaşıntı ve kemer tokasının kızarıklıkla karışık izidir "yaşıyorsun" diyen...

• • •

Beşiktaş sapağından sonra daha bir hissedirim bunları...

Kedileri...

Uykuyu...

Uykusuzluğu...

Elbiseyle yatma yenikliğini...

Beşiktaş sapağından sonra daha da bir yaklaşıyorum bunlara...

Telaşa...

Kemer tokasına...

Gömlek, t-shirt daralmışlığına...

Yatakta sağa sola dönüşlere...

Beşiktaş sapağını geçtikten sonra uzaklaştığım ise sadece O'dur...

Artık hiçbir yol beni O'na götürmez Beşiktaş sapağından sonra...

Hiçbir yol...

Köprüden önce son çıkış geride kalmıştır...

Rahatlatır bu beni...

Ya saparsam?

Ya gidersem yine O'na?

Çalarsam kapısını?

Benim yolum her gece ikiye ayrılır:

Sapaktan önce, sapaktan sonra...

Sapaktan öncesi felakettir, sapaktan sonrası yıkım...

Sapaktan önce, öznenin "O" olduğu ihtimaller vardır...

Sapaktan sonra, özne bütünüyle "ben" olurum...

Ben acırım...

Ben giderim...
Ben ılık alarım...
Ben susarım...
Ben bağırırım...
Ben küserim...
Ben mutluymuş gibi yaparım...
Ben söverim...
Ben avunurum...
Ben iflah olmam...
Hep ben...
Hep...

Yine bir gece yarısıydı...
Yine yol ikiye ayrıldı aynı yerde...
Epey bir aradan sonra Beşiktaş sapağına yöneldim..
Köprüden önce son çıkışa...
Dizlerim titriyordu...
Bu yol O'na gidiyordu...
Ben ürktüm...
Trafik ışıklarının hepsi seri olarak yanıp sönen sarıya geçmişti cadde boyunca...
Ben bu uyarıyı her zaman "aman dikkat et de, n'aparsan yap" olarak algılarım...
Ağaçlar, çorbacılar, midyeciler, taksi durakları, tabelalar bir bir geride kalıyordu...
Yaklaşıyordum...
Ne yapacaktım?..
Hiçbir planım yoktu...

Sadece gidiyordum, O'na gidiyordum...
 Boğazım kurudu... Islık çalamıyordum...
 Neşeli de değildim...
 Sokak lambaları azalıyordu...
 Aydınlik değildi artık yol...
 Biraz rahatladım karanlıkla...
 Bir ayyaş gördüm az ötede...
 Ceketinin içinde kaybolmuş, yavaş yavaş ilerliyordu...
 Elinde şarabı, dudaklarının arasında, ha düştü ha
 düşecek, sigarası...
 Beni fark etmedi...
 İlişmedim hayattan kopuşuna, görmezlikten gel-
 dim...
 Çok az kalmıştı...
 Yokuşu çıkıp sola dönünce orda olacaktım...
 Yokuşu çıktım...
 Sola döndüm...
 Gelmişim...
 Hayret, oldukça sakindim...
 Arabadan inmedim... Farları söndürdüm...
 Başımı cama dayayıp yukarı baktım...
 Evin ışıkları yanıyordu...
 Saat gecenin dördüydü...
 Perdeleri, giriş kapısını, zilleri inceledim sebepsizce...
 Dikiz aynasından başka bir aracın bana doğru yak-
 laştığını gördüm...
 Yavaşça harekete geçtim...
 Sonra hızlandım...

CESET KOKAN KADINLAR

Neyden kaçıyordum anlamadım ama,
kaçıyordum...

Açık bir çay bahçesinde yarıda bıraktığım çaydan
sonra eve geldim...

Kediler beni bekliyordu..

Bu saatin, motor yüzeyi en sıcak arabasını...

Umursamadım onları...

Dönüp ardıma bakmadım...

Her şeyi bir çırpıda dışarıda bırakıp yatağıma
kavuşmak istedim telaşla...

Sabah aptal bir surat, göbeğimde bolca kaşıntı ve ke-
mer tokasının kızarıklıkla kanşık iziydi bana
“yaşıyorsun” diyen...

Ben orali olmadım...

Olamadım...

CESET KOKAN KADINLAR...

Uykusunun en derin yerinde uyandı telaşla...
Doğruldu şöyle bir...
Soluklandı...
Bu koku?..
Odanın içindeki bu koku?..
Yastığa, çarşafa sinmiş...
Diline, damağına bulaşmış...
Genzini yakan bu koku?..
O'nun kokusu...
İyi de nasıl olur?..
Yokluğunun üzerinden aylar geçmiş...
Yatmadan önce tutsaydı elini...
Uzun uzun sarılsaydı...
Dizlerine koysaydı başını...
Onun bornozuna sarsaydı banyo sonrası buharlı
bedenini...
Ancak...
Ancak bu kadar O kokabilirdi...
Ancak bu kadar O'nun kokusunu
yakından hissedebilirdi...
Ne eli değmişti eline...
Ne uzun uzun sarıldı...

Ne dizlerine başını koydu...
Ne de onun bornozuna emanetti vücudu...
Ama bu koku?..
Hafif tuzlu... Nemli...
O'nun kokusu...

•••

Uyumaya çalıştı... Yüzüstü döndü...
Başını gömdü yastığın tam orta yerine...
Yorganı çekti...
Tamamdı işte...
Bütün acı, keder, ona ait ne varsa yorganın dışında
kalmıştı sanki...
Her birinin değerini sonradan daha iyi idrak ettiği
anları düşündü...
Bu uyumasına, tebessüm ederek uyumasına
yardımcı oluyordu...
Ne var ne yoksa yaşanılan sıraya koydu...
Tek tek anımsamaya çalıştı...
Hiçbir detayı atlamadan...
Hiç planlanmamışken paylaşılan ilk yemek...
Yemekte konuşulanları sıradanlığı...
Bebek'te bir banka denk getirilmiş uzuuun sohbet...
Yan tarafta ayyaşlar...
Önde azgın deniz...
Bir türlü yanmayan çakmak...
Sonra Taksim...
Bu ilişkinin "başkenti" gibiydi...
İlla ki Taksim'e temas edilirdi...

Arka sokaklarındaki ucuz barlarından, girişinin bile ücretlendirildiği lüks mekanlara kadar uğranırdı...

Enerjisi kalmazdı...

"İstemiyorsan gitmeyelim" kibarlığına boyun büküp "Sen istiyorsan gidelim"le geçiştirirdi adam...

Yine bir gece yarısı...

Yine Taksim'de...

Montlarının fermuarını taaa en tepeye kadar çekip, bir bankta inatlaşmışlardı soğukla...

Soğuk sabaha karşı beş gibi galip gelmiş...

Taksim parkında geriye kalan sokak çocuklarıyla, tinerçilerle, şarapçılarla mücadelesine devam ediyordu...

Oysa onlar her gün galipti soğuğa karşı...

Büyükçe bir karton parçası, üç beş gazeteydi uyku-
larının üstüne örttükleri battaniye...

Bir sabah ayazında donuk bedenleri bulunacak tek tek...

Bir sabah ayazında soğuk onları da,yenecek...

Bu kent fark etmeyecek bir tinercinin, şarapçının yitip gittiğini...

Başında toplanıp bir iki "cık cık"layacaklar hepsi bu...

Ölü bedenlerini de yine gazeteler, kartonlar örtecek...

Kenarlarına taşlar koyulacak gazetelerin, rüzgarla uçmasın diye...

Yaşarken de... Yerde öylece cansız uzanırken de...

Üstlerini örten birkaç kağıt parçası...
Sahi onlar gerçekten yaşıyor mu?..

• • •

Olmuyordu...
Böyle de uyunmuyordu...
Biraz daha direndi...
Çadır kampını hatırladı...
Paylaştıkları en güzel gündü...
Gece yarısı anlamsızca beliren tartışmayı, birbirleri-
ne sırtlarını döndüklerini hatırlayınca gülümsedi...
O gün yenilen taze balık...
Salata...
Köfte...
Nefis köy otları...
Lanet olsun...
Kızıyordu kendine...
Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlamak zorun-
da mıydı?..
Offffff...
Dayanamadı...
Ağlamaya başladı...
Kafasını gömdüğü yastığın tam orta yerine ağlama-
ya başladı...
Boğuk boğuk öfkesi duyuluyordu, hep aynı şeyi
söylüyordu:
"Neden... Neden... Neden... Neden ben?.."
Kimsenin duymasını istemediğinden başını iyice
gömmüştü yastığa...

O'nun ardından hayatına giren kadınları düşündü...
X, Y, Z...

Ne fark eder?..

Hepsi... Hepsi unutmak içindi...

Onlara da haksızlık yapmıştı...

"Ellerini tutarken...

Gözlerinin içine bakarken...

Sarılırken...

Öperken...

Düş kurarken...

Seviyorum derken..."

Bencilce davranmıştı...

Hatta daha da ağırı, dürüstlükten dem vururken her
daim, sahtekarlıktı bu yaptığı...

Evet...

Düpedüz sahtekarlıktı... Bir o kadar adilik...

Biliyordu hiçbirisinin O'nun gibi kokmayacağını...

"Hafif tuzlu... Nemli..."

Biliyordu bu kokuyu asla hissedemeyeceğini...

Bunu her denediğinde ceset kokuyordu sanki bütün
kadınlar...

Nasıl da iğreniyordu kendinden...

Yan tarafta, komodinde duran bir bardak suyu ya-
vaş yavaş içti...

Su içtiğinin bile farkında değildi...

Her yudumda O aklındaydı...

Suyu bitirdikten sonra, epey elinde kaldı bardak...

Bardak yere düşünce, irkildi...

Uyumalıydı...

Sabah yetişmek zorunda olduğu bir iş görüşmesi vardı...

Ve iş görüşmelerine vaktinde gidilmeliydi...

"Aşk acım vardı da ondan geciktim" bahanesi kabul görmezdi elbet...

• • • • •

Başını gömdü tekrar yastığın tam orta yerine...

Göz yaşlarıyla nemlenmişti yastık...

Güzel bir rüya başladı...

Tekrar çadır kampına gidiyorlardı onla...

Paylaştıkları en güzel günü görüyordu...

Ellerinde harita yolu bulmaya çalışıyorlardı...

O gün yenilen taze balık...

Salata...

Köfte...

Nefis köy otları...

Hepsi düşünde yer buluyordu...

Huzurla uyumaya başladı adam...

Çünkü...

Çünkü yastık göz yaşı kokuyordu...

Hafif tuzlu... Nemli...

Çünkü yastık O kokuyordu...

Hafif tuzlu... Nemli...

Offfff...

SANA MEKTUP YAZDIM...

Hayat her zaman sevimli yanını gösterecek değıl,
yaaa...
İnişler...
Çıkışlar...
Düşüşler...
Kalkışlar...
Kan ter içinde kalışlar...
Kronik kadın yetmezliği...
Kronik adam yetmezliği...
Arayışlar...
Bulamayışlar...
İlla ki, zıbarışlar...
...vs yer bulacak kendine...
Söveceksin en okkalısından...
İçinden de olsa söveceksin,
ki ben saklamam küfrümü...
Peynirle, domatesin bir araya gelince nasıl da neşeli
ve lezzetli gıdalar olduğunu fark edeceksin...
Tulum peynirinin taze ekmekle ve yeni demlenmiş
çayla en kral yemek olabildiğini öğreneceksin...
En azından menemen yapmasını bileceksin...
Ama iyi yapacaksın...

Yumurtadan, domatesten kısmayacaksın...
Hemen olsun diye ateşi bolca dayamayacaksın, -
mum gibi yanacak ocak, yavaş yavaş pişireceksin...
Ankara'da hiçbir işin yokken diyelim...
Bir arkadaşını da ayartıp, yataklı vagona bilet alıp,
tavlayı da kaptıktan sonra trene atlayacaksın...
Gereği yokken, niyesi olmadan gideceksin...
Uzağa değil yavvv, Ankara'ya...
Yaparsın...
Başını tren camından çıkarıp, rüzgara direnecek-
sin...
Ankara'ya varır varmaz ilk trenle tekrar geri döne-
ceksin...
Trene binmeden önce birkaç kilo meyve alacaksın...
Ya da sen alma tamam...
Tavlada kim kaybetmişti?
O mu?
O alacak tabii...
Garın tuvaletine gireceksin...
Meyve poşetine suyu doldurup, şöyle bir çalkalayaca-
kısın...
Birkaç minik delik açacaksın poşette...
Sular süzülecek...
Sen meyveyi yıkadığını zannedeceksin...
Dert değil, ölmezsin...
Olmadı üstüne sil...
Ye işte...
Bırak kirlensin...
Hiç çıtalı uçurtman oldu mu?..

Olmadıysa, eksiksin...
 Üç tane çıta alacaksın marangozdan...
 Marangozdaki ağaç kokusunu içine çekeceksin...
 Üç çıta için para istemese de ilgili kişi, sen en azın-
 dan bir milyon atacaksın...
 O üç çıtadan altıgen yapacaksın...
 Yapıştır, ya da çiviyle çak, sen bilirsin...
 Kuyruğunu çok uzun tutma uçurtmanın...
 Dengesine dikkat et...
 Beyaz bir kağıtla çıtaları kapla...
 Beyaz kağıdın üzerine aklına ne geliyorsa iri iri -
 yaz...
 Aşkını yaz...
 Sıkıntını yaz...
 Umudunu yaz...
 Küskünlüğünü yaz...
 En sevdiğin elbiseni yaz...
 Yaz işte yaz...
 Ne istiyorsan onu yaz...
 Uçur sonra...
 Sal gökyüzüne...
 Aşkını...
 Sıkıntını...
 Umudunu...
 Küskünlüğünü uçur...
 Uçurtmaların ortak çaresizliği tellere, direklere -
 takılmasıdır...
 Olursa böyle bir şey...
 Sen takılmayacaksın...

Bırak kalsın orda...

Bir daha yaparsın...

Bir daha takılırsın...

Bir daha yaparsın...

Bir daha...

Bir daha...

Bir daha...

Bir daha...

Bir daha...

Sen takılmayacaksın!!!

Bir yüzün hep hayata dönük olacak...

Balık tutacaksın misal...

Çok ya da az önemli değil...

Gerekirse bir balık için saatlerce bekleyeceksin...

Gece tutmanı tavsiye ederim...

"Şansın bol olsun" sözü anlamını kaybediyor o zaman...

Sürüyle balık var gece, haberin olsun...

Yitirdiğin sevgilini şarkı sözlerinde aramayacaksın...

Onların seni sömürmesine izin vermeyeceksin...

Gerekirse otur sen yaz...

Onların senden farkı, senin gibileri sömürüp bir de bundan para kazanmaları...

Çıplak ayak toprağa basacaksın...

En azından isterim ki, sana yazdıklarımı toprağa basarak oku...

Çok değil, en fazla beş dakika...

Hadiiiiiiiiiiiiiiiiiiii...

Mutluluk mu arıyorsun?..

Sevinç mi istiyorsun?..

Nah bulursun...

Yavaş ol...

Sakin ol...

Hisset...

Çok şey bekleme...

Kendini fark et...

Kimse seni mutlu etmek için örgütlenmiyor, örgütlenmeyecek...

Yalnızsın...

Bir tanesin...

Yalınsın...

Ki senin dışında herkes sana figüran gibi gelse de hayatta, başrolü sen kapsan da unutma...

Unutma, bindiğin otobüsün şoförü de hayatı senin kadar sahipleniyor...

Sen, diğer yolcular, inenler, binenler otobüs şoförü için kocaman bir kalabalık...

Sadece kalabalık...

Öylesine bir kalabalık...

Bir ucundan tut ve başla artık...

Zaten başladıysan ne güzel...

Aferin sana...

Aferin...

ARTIK ESKİSİ GİBİ DEĞİL...

Hızlı ve sürekli bir değişim içerisinde hayat...

Çokça salak olduğumu düşünüyorum bu devrim içerisinde...

Mesela, hangi dürtükleme "odanın mobilyalarını değiştir"e itti beni bilmiyorum ama, karşı koyamadığım bir değiştirme ihtiyacı hissediyorum...

Bu işin ticaretini yapanlar üzerlerinden ölü toprağını atmışlar... Mağaza mağaza dolaşıyorum...

Geçtim mobilya almaktan, bir oyuna dönüştü bu...

Bir kere bütün mobilyacılar "Abi projelendirmesi bize ait, geliyoruz, kuruyoruz"cu olmuşlar...

Her mobilyacıya girişimde, kapıdan adımımı atar atmaz "giriş cümlesi"ni bulma telaşı yaşıyorum:

- Merhaba... Ben mobilya bakmıştım...

(Aaa ne tesadüf bizde var... Eğer ağacın çeşitli işlemlerden geçmiş ve şekil almış hali ise mobilya dediğiniz, biz de tam onlardan satıyoruz... Paranız da varsa, hiç problem çıkarmayız...)

- Mobilya var mı?..

(Hayır, aslında sizin dükkan içerisinde gördüklerinizin tamamı vurdumduymaz tavırlar içerisine bürünmüş çeşit çeşit tangalardan ibarettir! Siz onları mobilya

diye görüyorsanız, bunun büyük bir yanılgı olduğunu belirtmek isteriz...)

Bir kere girdiğim bütün mobilya satıcıları bana çift kişilik yatak satma konusunda ısrarlıydı... Bunu öncelikle belirtmek isterim...

“Abi sen çift kişilik al, yarın ne olacağı belli mi?.. Hem yatak bu, akmaz, kokmaz... Biri olmadığı zaman yayıla yayıla yatarsın” diyen oldu... Büyük ve adı duyulmuş bir mobilya şirketinin mağazalarından biriydi bu öneriyi getiren... Bir an için “yatacak kişi” promosyonu verip, beni ikna edecekler diye endişelendim...

Artık eskisi gibi değil...

Mobilyacılar yalnız yatmana razı gelmiyorlar... Sonra mobilya parçalarının isimleri ne olmuş öyle... Şaşıttım kaldım... Çeşit çeşit isimler koyulmuş:

Vivaldi Cornello Köşe Çalışma Masası...

Sunlight Action Şifonyer...

Smart Compact Komodin...

Full Relax Polen Kanepe...

Otella Minör Salon Köşelik...

Carolina Vaximaj Sehpa Takımı...

Bakalım o çalışma masası farkında mı Vivaldi Cornello olduğunun?.. Şifonyer biliyor mu Sunlight Action kıvamına geldiğini?..

Smart Compact Komodin... Full Relax Polen Kanepe... Otella Minör Salon Köşelik...

Bunlar ne ola ki?..

Ben evimde mevcut olan, hiçbir mobilyanın adının olacağını düşünmemiştim... Ya da dikkat etmedim alır-

ken... İyi mi, yıllardır oturduğum koltuğun ismi ne imiş bilmiyorum... Vay benim başıma gelen... Soysuz sopsuz bir koltuk takımı benimkisi... Otella Minör gibi şık bir ritelemesi yok ki... Lanet olsun...

Zannımca, artık evlerimize misafir geldiğinde, bu mobilyacıları adlarıyla takdim etme kompleksini de yaşayacağız ilerleyen zaman akışında...

- Aaa Nedamet Yenge oğların çalışma masasını değiştirmişsiniz???

- Evet şekerim ama, adı tam olarak Vivaldi Cornello Köşe Çalışma Masası'dır... Yanlış olmasın...

- Pardon yenge... Bilemedim, af eyle...

- Hayır, benim için önemli değil ama, Vivaldi güce-
niyor... Öyle değil mi Vivoş?..

• • •

Artık eskisi gibi değil...

Bugünün dünden farkı var...

Yarının bugünden farkı olacak...

Ben kendimi hep salak hissedeceğim...

Hiç bugüne aitmişim gibi yaşamayacağım...

Bu değişim beni yiyip bitirecek...

Artık eskisi gibi değil...

Önceden şampuanlarımız saçlarımızı yeterince yu-
muşatmıyordu... Dert ettik, içimize attık...

Kremli şampuanlar çıktı...

Sevindik...

İkisi bir aradaydı... Ne de güzeldi...

Üçü bir arada çıktı...

Şampuan+Krem+???...

Üçüncü ne oldu, bilemedik...

Adamlar ürettilerse vardır hikmeti...

Kullandık...

Artık öyle bir hal aldı ki bu sektör...

Misal, saçını yıkayıp “tek araçlık park yeri” olan bir otoparka girdiğinde “şurda bir yer var şurda” gevezeliğini ederken birileri, arabadan salına salına çıktığında şampuanın kudretini hissetmemek mümkün değil...

Herkes boş olan park yerini umursamayıp, şampuanın parlaklaştırdığı saçlarına bakarken, arabadaki arkadaşın ani bir hareketle boş olan yere aracı aniden park edebiliyor...

Bundan böyle, alışveriş merkezlerinde ve kalabalığın fazlasıyla hissedildiği muhitlerde, aracınızı park etmek istediğinizde otopark görevlisi yer yok derse “Şansımı denemek istiyorum... Az önce saçımı X ile yıkadım” denilebilir...

Artık eskisi gibi değil...

“Yaşam, yaşama hakkı kutsaldır”ın ötesinde süslü cümlelerle hayatı dinledik büyüklerimizden...

İstanbul’da deprem kaçınılmazken, “Ceset torbalarını, toplu cesetlerin gömüleceği alanları” hazırlamayı; biz görevimizi yaptık, İstanbul depreme hazır diye yuturuyorlar...

Yaşama değil, ölüme yatırım yapılıyor...

Nasıl da tiksiniyorum bu zihniyetten...

Bu aymazlıktan koskocaman utanıyorum...

Bu ahlakı öyle bir tekmelemek istiyorum ki...

Neyse...

Artık eskisi gibi değil...

"Bir kibrit çöpü kutusu büyüklüğünde beyaz peynir...

3-5 zeytin...

2 dilim ekmek...

Haşlanmış et...

Haşlanmış sebze...

Yoğurt...

Meyve..." gibi basit münülerle zayıflayabilirken, günümüzde Hülya Avşar diyeti... Seda Sayan diyeti... Sibel Can diyeti vb. şöhrete ulaşmış, magazin çukuruna düşmüş diyetler olmadan zayıflayamıyoruz... Halbuki, yap sen diyetini, senin peşinden koşsunlar... Sen olamasan bile diyetin meşhur olsun...

Bu coğrafyanın en meşhur diyeti "Asgari ücret diyeti" bir türlü kimse ilgi göstermedi...

"300 milyon maaş alan bir adet baba...

1 adet anne, 2 adet çocuk...

2 adet çocukların okul masrafı...

1 adet borcu aylardır biriktiğinden görüşmeye kapatılmış telefonun faturası...

1 adet elektrik ve 1 adet su faturası...

Mutfak ve temizlik giderleri" bu diyet listesinde yer alması gerekenlerdir... Bu diyetle zayıflayamayan olacağına ihtimal vermiyorum... En kral "Hülya Avşar Diyeti"ne pöykürür... Pöykürttürür...

Artık eskisi gibi değil...

Birbirimizi tek geçebiliyoruz... Yıkılabiliyoruz... Kopabiliyoruz... Şarkı sözleri gittikçe anlam kazanıyor... Anlam kazandıkça, daha da anlam kazanmışları üretiliyor...

"Ufak at civcivler yesin...

Yürürüü anca gidersin..." öğretiliğindeki cümleler şarkı içlerinde melodiye batırılıp "sanat" diye sunuluyor...

"Senin için şöyle böyle diyorlar...

Hadi lan yeme beni akşam akşam...

Benim kıza yazılmışsın, ayıp değil mi?..

Tek başıma 5 kişiyi hakladım çünkü kavgada...

Herkesin tuttuğu kendine...

Saklambaç oynarken çanak çömlek patlatacak kadar şerefsiz mi belledin beni?..

Lütfen burada olmayan kişiler hakkında konuşup cevap hakkı doğurmayalım dedi bana Ali Kırca... O an için hak verdim...

Elmanın vitamini kabuğunda diye portakalı soymanın benzer çağrışımından yola çıkarak yapılmış bir dansozluktur diye ağladım gece boyunca" cümleleri de kullanılsın diye hasretle bekliyorum...

Ne de olsa...

Artık eskisi gibi değil...

Yozlaşmaya, densizliğe, içi boşluğa, kültürsüzlüğe devam...

Artık eskisi gibi değil...

Değil mi???

ÇOCUKLUĞUMUN UZUN BOYLU ARKADAŞI

Anahtar...

Anahtarlık...

İlla ki "rahatsızlık" demektir benim için...

Kaybolur, bulamazsın... Olmadık bir boşluğu mesken edinmiştir kendine... Bulamadıkça sinirlenirsin...

Pantolon cebindeyken cılız bir şişkinliği vardır...

Etine batar, kısmen acıtır...

Ceket, mont, pardösü, gocuk gibi ferah ceplerde, gerektiğinde ele gelmez... Başka bir şey, misal çakmak arıyorsundur, ama o kendini belli eder, eline çarpan soğukluğuyla...

"Bir ihtimal daha var" yanı gülümsetir beni...

Bir kilidi açmak istiyorsundur...

O kilidin anahtarı olmasa da umut devam etmelidir...

Diğer anahtarlarla denersin: Ya açarsa?

Ama açmaz da it olasıca...

Hiç açmaz...

Belki birkaç anahtar kilitten içeri tam olarak girer...

Hah dersin galiba bu...

Oysa ne sağa, ne de sola en ufak dönüş yoktur...

Offff lanet olsun...

Bir diğeri... Diğeri... Öbürküsü... Berikisi... Bir de şunu deneyeyim...

Hele bir de kilidi üzerinde barındıran düzenek daire kapısıysa...

Apartmanın ışığı belli periyotlarda söner...

Elindeki, avucundaki yere düşer...

Gelip geçen komşular üzüntünü paylaşır, hem de şu aptalca ve içinde cevabı olan soruyla:

- Ne oldu? Dışarda mı kaldın?

- Hayır... Enzim-substrat ilişkisinin ne derece doğru olduğunu teyit ediyorum... Yıllar evvel biyoloji hocamız, enzimle substrat arasında, anahtar-kilit ilişkisine benzer bir ilişki olduğunu söylemişti de...

- Eee nasıl bir ilişki varmış?

- Açmaz...

- Hımmmm

- Bir de enzim çeşitleri var...

- Ne gibi?

- Misal elimdeki bu anahtarı apoenzim niyetiyle dayıyorum kilide...

- Başka?

- Bu da koenzim...

- Ben gidiyim en iyisi...

- Dur dur kaçma... Gelsene birader... Hooooopppp...

Daha enzim komadan nereye ki?

Nasıl da nefret ediyorum lüzumsuz insanlardan...

Çare kalmamıştır... Çilingire gidilir...

Adam gelir ve kapıyı ortalama iki dakikada açar... Hayran olursun... Gözlerin ışıldar... Sarılıp öpmek istersin...

- Sağol Usta... Ne kadar borcum?

- 60 milyon...

- Usta n'aptın sen ya? Kale kapısı mı açtın, daire kapısı mı? Bitirdin beni...

- Kale kapısı açtım...

Kapının markası Kale'dir... Ve ustanın bakış açısıyla gerçekten Kale Kapısı açılmıştır... Kendinden de, ustanın apartman boşluğunda yankılanan, zeka zorlayıcı esprisinden de nefret edersin...

• • •

Sevmedim, sevemedim bir türlü anahtar ve onun tutucusu anahtarlıkları...

Ya çelik kapı anahtarları?... Uzunca... Fazlasıyla girintili, çıkıntılı... İstenirse cinayet bile işlenir onunla... Ne kadar da sevimsiz... Epeyce pantolonumun astarlarını heder etmişliği mevcut...

Anahtar ve anahtarlık...

Sorumluluktur aslında...

Belli bir yaştan sonra emanet edilir evin çocuklarına...

Büyüdüğünü idrak edersin...

Önce bir sevinirsin...

Eve girip çıkmak artık kontrolün altındadır...

Birey olduğunu hissedersin...

Zaman zaman yoklanır, “aman kaybolmasın” ihtimalinin ürkekliği yaşanır...

12 yaşındaydım evin anahtarlarından bir kopya da benim için yaptırıldığında...

Nasıl da mutlu olmuştum...

“Benim anahtarım var ki” şapşallığıyla defalarca kapının öte yanına geçip dışarı çıktım...

Kapıyı açtım, tekrar içeri girdim...

Tekrar dışarı... Hop bir daha içeri...

Hem benim anahtarım var ki...

Anahtarımı kapının arkasında unutup, defalarca dışarı kaldığımda ise nefis bir çözüm bulmuştum...

Kapının hemen sol tarafında su saatlerini kapatan mobilya parçasını kaldırıp, o küçük boşluktan bedenimi sığdırmayı başarırdım...

Ve geriye kalan, apartman boşluğundan yukarı tırmanmaktı...

Karanlıktı... Örümcekler demek ki ısırma-yabiliyordu da... Offf kötü de kokuyordu...

Nihayetinde tırmanma biter ve tuvaletimizin o küçük penceresini ittirdikten sonra, evimizden içeri girebilirdim...

Nefisti...

...

Anahtar ve anahtarlık...

Ali’yi anımsatır hep bana...

Ali Göç...

Bir sürü yıl geride kalmış çocukluğumun uzun boy-
lu arkadaşı...

Ali'nin hepimizden önce anahtarı olmuştu...

Annesi babası ayırdı Ali'nin...

Net hatırlamıyorum; ya annesiyle yaşıyordu ya da
babasıyla...

"Ders bitti" ziliyle çoğalan "hey heyolarımız"a ve
toparlanma telaşımıza ortak olmazdı Ali... Ali Göç...

Yavaşça ders gereçlerini çantasına koyar, sınıftan en
son o çıkardı...

Şimdi anlıyorum...

Evde bekleyeni yoktu...

Her kimle kalıyorsa Ali, büyük ihtimalle çalışıyordu
O...

Ve Ali'nin okul sonralarında kapıyı açanı yoktu...

Anahtarı vardı Ali'nin... Hep elindeydi...

Parmaklarının arasında, kısa mesafeli turlar atardı o
basit anahtarlık...

Ali gülmezdi...

Küfredirdi... Sakıncalıydı Ali bizler için...

O'ndan uzak durmamız tembihlenirdi...

Ben sövmesini Ali'den öğrendim...

Kaçmadım O'ndan...

Son sınıfa kadar durmadı Ali...

Gitti...

Göçtü Ali...

Ali...

Ali Göç...

Kim bilir hangi iklime?

Hangi yağmura? Hangi güneşe?

Ali'nin gidişinden birkaç sene sonrasına denk geldi bana anahtar teslim edilmesi...

Ali gibi kavırıyordum anahtarlığı...

Tıpkı O'nun gibi...

O'nun benden seneler önce anahtarları olmuştu...

Sadece O'nun değil...

Ayrılmış anne babaların tüm çocukları erkenden kavuşmuştu anahtarlara...

Yanlış, yanılmış insanların birlikteliklerinden arta kalandı sanki bu...

Yani umarsızlık... Yani kendi hayatına dalıp, o küçük bünyeleri yalnız bırakmışlık...

Öyle ya, anahtarları vardı onların...

Ama anahtar sadece kapıyı açardı...

Yazının tam da burasında küfrettim...

Ali gibi...

O çok küfredirdi...

Ve ilk defa yazımı nihayetlendirirken ağlıyorum...

Oysa Ali hiç ağlamamıştı...

Ali... Ali Göç...

Çocukluğumun uzun boylu arkadaşı...

KRAL ÇIPLAK...

KRALİÇE BORNOLU!!..

Benim gereksiz bulduğum, şenlikli ortamlardan biridir düğünler... Düğüne doğru giden işkence silsilesi aşağıdaki gibidir:

* Söz...

* Nişan...

* Nikah...

* Kına Gecesi...

* Düğün...

Her biri ayrı eziyet... Her biri ayrı bir telaş... Benden uzak olsun... Aman haaa!!!

Kendimi bir türlü toplumsal ritüellerin uygulayıcısı olarak göremiyorum nedense... Entelektüel falan da değilim, sadece içimdeki anarşizm coşkusu bana bunu söyleten...

Biri ortaya bir şey atıyor... Ardından kitleler halinde bir uygulama...

Yıllar geçiyor, tabulaşılıyor... Değiştirebilirsen, değiştir... Yıkabilirsen, yık...

Neymiş efendim?..

Söz, nişan, nikah, kına gecesi, düğün...

Bu sıralamadan birini çekip alın... Kıyamet kopar...
Konu komşu ne der sonra?..

Örf, adet, töre, hık, mık... Dıvssssssssssssssss...

Dıvs ki ne dıvs...

Ve kendimce bir karar aldım...

Düğünlere gitmiyorum...

Tüm bu telaş, kargaşa bittikten sonra evliliğe söz konusu her kimse, kapılarını çalıp, çaylarını içiyorum...

Bu noktada da ebeveynlerim devreye giriyor...

"Sen onların düğününe gitmezsen, onlar da seninki ne gelmez."

Böyle de sinsice bir tehdit var... Düğünlere gidişlerden rövanş bekleniyor...

Vay babağn anağn kemüğüne vay!!!

Yani bu düpedüz çıkarıcılık, başka da hiçbir şey değil yahuuu...

Benim düğünüm olmayacak ki, diyorum...

Yani müstakbel karım ve ben, gece yarısı ve sonraki günlerde, belediye tasdikiyle mütemadiyen halvet olacağız diye bu curcuna şart mı?

Bu baş ağrısı? Bu sahte gülüşler? Bu sahte "kutlarınız" tebrikleri?

Zengin bir ailenin düğününde, piyasanın kaşar Dj'lerinden bir arkadaşım çalacaktı... Ve arkadaşımın can sıkıntısını paylaşmak, biraz da çalmak için birlikte gidelim teklifini kabul ettim...

"Zengin bir aile" dememin sebebi, toplumsal statümle böbürlenmek değil, zengin de olsa, dar gelirli de olsa, düğün anlayışının değişmediğini anlatmak içindir...

Ama şu var ki, artık “modern”liği temsilen havuz kenarlarında, süper lüks otellerde yemekli düğünler yapılıyor...

Halk tip düğünlerde ise, ego tatmin olsun diye düğün salonlarının önüne saray ekleniyor...

Misal, Yediveren Düğün Sarayı...

Ne sarayı lan bu?.. Bildiğin düğün salonu işte... Havan kime?..

Arkadaşım la tesisatı kontrol etmek için biraz erken gidiyoruz saraya...

Ama bizim gittiğimiz yer ciddi de saray... Masraftan kaçılmamış...

Sandalyeler bile öyle güzel süslenmiş ki, üstüne bir de fiyonk atmışlar... Fiyongu açıp, öyle oturuyorsun... Ben de sonradan öğrendim...

Erken gittiğimizden davetlilerin hepsinin salona girişini gördüm...

Saçlar yapılmış... Gece kıyafetleri... Tek parça, göğüs çatalını ortaya döken elbiseler... Yüksek topuklu ayakkabılar... İngiliz kumaşına vücudunu sarmış ağabeyler... Suratlarda “soylu” insan disiplinine eklenmiş iğreti tebessümler, çaktırmadan diğer “soylu”ları süzmeler...

Ulan resmen saraydayız anasını satayım... Ortalık kral, kraliçe kaynıyor da muhafızları göremiyorum nedense!!!

Ve sarayın orta yerinde kotuyla, tişörtüyle, çizmeyle bir ben, bir de arkadaşım varız...

Davetliler yerlerini alıyor... Gelinle, damat bekleniyor artık... Bir ara organizatörlerden biri geliyor... “Ge-

linle damadın giriş müziği şu olsun... Pasta müziğine siz karar verin..." diyor... Pasta müziği denilen de, gelinle damat pastayı keserken çalınacak şarkı... Arkadaşım bozuluyor bu duruma... Pasta müziğini de kendisinin seçmesini istiyor... Ve organizatör cep telefonuyla, Türkiye'nin en popüler yabancı radyolarından birinin sahibine ulaşır, kendisine bir pasta müziği önermesini istiyor... Böyle de bir müzik türü varmış, öğreniyoruz... Pasta müziğini de ayarlayıp, bekliyoruz...

Gelinle damat yaklaştı haberi geliyor... Işıklar sönüyor... Birden ellerinde meşalelerle ablalar, ağabeyler belirliyor...

Hani düğünlerde gelinle damat içeri girerken mumlar yakılıp, eller kavuşturulur ve oluşturulan köprüden salona doğru ilerler ya, işte sarayda olunca düğün, meşale yakılıyor...

Alkış kıyamet... Giriş müziği... Giriş, derken gelinle damat dansa başlıyor... Bu onların ilk dansları... Düğün salonlarında da böyle olur zaten... Ve gelinle damat, etrafında çember şeklinde toplanan meşaleli insanların ortasında dans ediyorlar... Benim ilk dansta gözlemlediğim, her daim gelinle damadın bir şeyler konuştuğudur gülümseyerek... Ne konuşuyorlar, diye merak da edirim... Kural değişmiyor... Bunlar da konuşuyorlar, birbirlerinin kulaklarına yaklaşıp... Ama ne? Etrafta meşaleli soylular, ortada gelinle damat fısır fısır... Hoş kulağına eğilip söylemesen de kim duyacak?..

İlk dans bitiyor... Yemekler yeniyor... Gelinle damat, keyif alıyormuş gibi yaparak bütün masaları dolaşır hoş geldiniz diyorlar, eziyet bitmek bilmiyor...

Asıl düğün şimdi başlıyor... Ünlü bir udi çıkıp şarkılarını söylüyor...

Saraya ilk girerken ağırbaşlı olanlar vardı ya, hepsi dökülüyor... Göbek atmalar, gerdan kırmalar, sağa sola pöyküren kalçalar...

Vur patlasın, çal oynasın... Eee hani soyluluk?.. Ağırbaşlılık?..

O vakur duruşlu kral ve kraliçelere ne oldu?..

Rimeller akıyor... Elbiselerin ütüsü bozuluyor... Topuklu ayakkabılar çıkarılıp daha rahat oynanıyor... Birkaç ağabey, ceketini pantolonunun içine sokup, göbek atıyor... Gömlekler dışarı fırlamış, kravatları alına bant yapanlar var... Rakı dolu bardağı kafasının üstüne koyup oynayan bir dilber görüyorum... Hep birlikte halay çekiyorlar...

Gerçekten güldüklerini görüyorum...

Hepsi öyle sıcaklar ki... Hepsi öyle insanlar ki...

İşte insan... İşte maskesiz, duldası insan diyorum...

Kral ve kraliçeler, soylular yerle yeksan oluyorlar...

Bir düğün salonunda ne oluyorsa, sarayda da aynı oluyor...

Kraliçelerden biri bana doğru yaklaşıp, yüksek sesli müzikten duyamayacağımı düşünerek, kulağıma eğilecek bir şeyler söylüyor...

Anlamıyorum ne dediğini, ılık nefesini üfleye üfleye konuşuyor... Kulak mememi kraliçenin elinden kurtarıp, bu tacizden hoşlanmadığımı bakışlarımla anlatıyorum...

Evet kurbağayı öpünce prenses, kurbağa prens olabilir ama, kulak mememe dokununca birden kral olamıyorum ben!..

Canım sıkılıyor...

Düğün bitiyor...

Yağmur yağıyor biraz...

Arabaya atıyoruz kendimizi...

Arabayı çalıştırıp, yol almaya çalışıyorum ki, elindeki kağıt mendillerle bir çocuk cama yapıyor "Ağabey bir Selpak al be, n'olursun..." acısıyla...

Fiyonklu sandalyeler... Düğündeki binbir çeşit gıdalar... Bilmem kaç kat düğün pastası... Pasta müziği... Meşaleler... Işıltılı elbiseler... Saray... Krallar, kraliçeler, umarsızlık gözümün önüne geliyor...

Ve arabanın camına yapışan çocuğa bakıyorum...

Canım daha çok sıkılıyor...

Kral+kraliçe=Çocuk...

Ne kadar çocuk... O kadar saltanat...

Dıvvvvssssssssssss... Dıvs ki ne dıvssssssssssss...

Ve ben diyorum ki:

Kral çıplak, kraliçenin bornoz kuşağı da sıkıca bağlanmamış!!!

BİR BERBER BİR BERBERE BRE BERBER...

Böyle de bir tekerleme vardı değil mi?..

Bütününüyle tekerlemeyi başlığa sığdıramadım ama, şöyle bir şeydi:

“Bir berber bir berbere, bre berber gel beraber bir berber dükkânı açalım demiş”...

İnandırıcı durmuyor pek...

Yani berber bir berbere gidip niye böyle iktisadi bir teklifte bulunsun, anlamıyorum...

Misal, kasaplar neden alternatif bir kurnazlık düşünmezler, şaşarım...

Ama yurdumuzda kullanılan bir tekerlemedir, saygı duyarım...

Ve bence bu kadar yaygın bir söylem varken niçin bir berber dükkânın adı “bir berber” olmaz, anlamıyorum...

“Bir berber” diye bir berber görsem, düşünmeden girer, kendimi ve bilumum saçımı, tüyümü, sakalımı teslim ederim...

Mizahtan anlıyordur...

Boş konuşmuyordur...

Futbol, at yarışı ve “karı-kız” dışında konuşacak bir şeyleri vardır...

Lakin yok...

Ortalama yirmi günde bir berbere giderim...

Bu da senede 18-20 defa arasında bu dükkanlara girip çıkmam demek...

Mecbur muyum?..

Evet...

Akrabalarımı bile bayramdan bayrama görürken, berberle her an ve illa ki bir samimiyet kurmak durumundayım...

Lanet olsun!!!????!!.....(....);;;....

Ve benzeri TDK noktalama işaretlerini kullanasım var...

Kendimi bu denli berberlere mahkum edişimden sıkıldım...

Daha uzun aralıklarla nasıl giderim, bunun peşine düştüm...

Sonuç:

Ya saçımı kazıyacaktım... Ya da uzatacaktım...

Bilgisayardaki fotoğraf programlarında saçlarımı kazıttım...

Pek de hoşuma gitmedi...

Hem zaten kafamın arkasında hafif bir yamukluk da mevcut...

Uzatayım mı, uzatayım...

Uzatıyorum...

Kurtuldum...

Bütün berberlere değil lafım ama, kurtuldum...

En azından benim gittiğim tüm berberlerde hep aynı şeyler oluyordu...

Saçımı keserken "berberci"yle iş bitesiye ayna üzerinden göz teması yakalayıp öyle konuşmak zorunda kalıyorum...

Ben aynaya bakıyorum...

Berberci aynaya bakıyor...

Konuşuyoruz...

Kendimi manyak gibi hissediyorum...

Hayır, ben bir insanın gözünün içine baka baka çok rahat konuşabiliyorum...

Aynaya ne hacet?

Ya da konuşmak şart mı?

Ben bir kaporta ustasına aracımı teslim ettiğimde hiç konuşmak gibi bir çaba içerisinde olduğunu sezmedim...

Elinde çekici, vurdu da ha vurdu...

İşine baktı...

Bir sıhhi tesisatçı desen öyle...

Adam geliyor, işini yapıyor, gidiyor...

Çıt yok...

Ama berbercilerin böyle bir tavrı var...

Konuşmazsam saçımı kötü kesecek, aha makası şimdi kakacak, usturayla çizecek beni; gibi tuhaf paranoyalara da sahibim..

Yani öyle ki, mesir macununun kontrendikasyonları üzerine bile sohbet ettiğim oldu, yine aynadan tabii...

Hatta berberci cebinden çıkarıp mesir macununu emmeye başlayıp, bana da ikram edince, beni ter bastı...

Ve yüklemim "ter"le sınırlı kalmasını umdum!!!
Öyle de oldu...

• • •

Berberlerdeki kataloglara da pek bir anlam veremem...

Yakışıklı yiğitler, model model saçlar...

Eeee?..

Bakıyorsun ve diyorsun ki, ben bu saçtan istiyorum he mi?..

Yok öyle...

Her bahsine girerim hiçbir berber de o kataloglardaki saç modellerinden herhangi birini eksiksiz yapamaz...

Ben bir gün, bir saç modeli beğenmiştim...

Abi yaparız... Tam senin saça uygun dedi berberci...

Ben de sevindim ufaktan...

Saç kesimi bitti...

Bu ne arkadaşım?..

O saç nere, bu saç nere?..

Cevap şu:

Abi 2-3 tıraş sonra saç alıŖacak, Ŗimdi ben ön bir ayar yaptım...

Demesi bile komik:

AlıŖan saç... Ayar veren berber...

AlıŖacağı kesin mi peki?..

AnlaŖtınız mı?..

Böyle de bir durum var...

Berber koltuğuna oturur oturmaz, yüksek özgüvene sahip berbercilerden Ŗunu da duyabilirsiniz:

"Abi sen bana bırak, sana güzel bir model yapayım..."

Kırmayıp, onayı verdiğinizde ve iğrenç bir tıraşla olay nihayetlendiğinde zulalarından şu cümleyi çıkarırlar:

"Abi kökü sende değil mi yine çıkar, ehe he he"

•••

Ve nedense ilk defa tıraş oluyorsanız bir berbere, berberci kişi yaptığınız işi, eğitim durumunuzu, alle yapınızı bilmek ister...

Neden bilemiyorum...

Yine böyle bir ilk tanışma faslı...

- Abi ne iş yapıyorsunuz...

- Medyada çalışıyorum...

- Abi bizim de bir arkadaş var, NTV'de kameraman, tanıyor musun adı Göksel...

- Tanımıyorum

- Ya böyle uzun boylu falan, haberleri o çekiyor...

- Tanımıyorum...

- Alem FM'de Zeki var bir de, o da arkadaş bizim tanır mısın?..

- ???!!!

- Tanıyor musun abi?..

- Tanımıyorum...

Bu diyalog gerçektir...

Ve ben "kıs kıs" gülüp geçiyorum...

Berberci kişilerin, yaptığınız işi söyledikten sonra mutlaka bir arkadaşlarının da o işte çalıştığını söylemeleri ve tanıyıp tanımadığınızı yoklanmaları esastır...

Yaptığım işi söylemeyi sevmediğimi hep dile getirim...

Yani, neysem neyim...

Hem tut ki, o işte çalışan meslektaşımı tanıyorum...

Ne değişir?..

Boş konuşmak olsun işte...

Ve ben artık bu gibi anlarda mesleğim sorulduğunda "döşemeciyim" diyorum... Nedense hiçbir berberin de döşemeci arkadaşı çıkmıyor, güzel tabii...

Çocukluğumdan beri "mahalle berberleri"ni severim... Öyle ünlüleri tıraş eden, yok bilmem ne lüks alışveriş merkezinin içindeki ışıltılı berberlerle işim olmaz...

Berber dediğin daha girer girmez, hafif limon kolonyası, biraz pudra ve tıraş sabunu kokmalı...

Ben bu kokuyu ararım...

Ve her ne kadar saçlarımı uzatmaya ve bir süre onlardan ayrı kalmaya karar versem de dönüp dolaşıp kürkçü dükkanına giren o hayvandan farkım olmayacağının ayırdındayım...

Neydi?

Tilki miydi?..

Hah tilki...

Esmersen güzelsin...

Dıvssssssssssssss...

Bu Çocuk Kimin?..

Bir çocuk var orda...

Saçları kumral...

Dümdüz...

İpil ipil parlıyor...

Bir çocuk...

Uyurken dudaklarının kavuştuğu kenarından, gerdanına doğru uyku suyu akan...

Üzerindeki yeşil battaniyesinin birazı yere doğru uzanan bi çocuk...

Telaşsız...

Yoksulluktan habersiz...

Umarsız...

Kirli...

Kuruyunca griye çalan çamurları; suratında, ellerinde, dizlerinde taşıyan bir çocuk...

Gecenin bir yarısında ateşi çıkan...

Kusan...

Üşüyen...

Anasının baş ucunda sabahladığı bir çocuk...

Babası işe gidince, ne gereği varsa, ağlayan...

Akşam olup da dönünce mutlu olan...

Yağmur birikintilerinde kağıt kayıklar yüzdürmüş...

Keskince katladığı her bir uçağı yere düşmüş...
Ayağına, paslı olup olmadığı ebeveynleri tarafından
merak edilen, çiviler batmış...
Pasin neden önemli olduğunu kavrayamamış...
Kanamış bir çocuk...
Sigara görünümlü sakızlar çiğnemiş...
En berbat, mikrop dolu pembe gofretleri yemiş...
Leblebi tozu boğazında kalmış...
Niyet çekmiş...
Elvan gazozunu bir dikişte içebilmiş...
Uçan balonu olmuş...
Siyah okul önlüğü giymiş...
Kırmızı Pinokyo bisikletine rahatça binebilecek, ge-
niş sokaklara sahip...
Bisikletinin kırmızısından utanan bir çocuk...
Yarısı apartmanlarla, yarısı bahçeli evlerle dolu ma-
hallesi çalınmış...
Çocukluğunun üzerine A, B, C blok diye kategorize
edilerek, havuzlu siteler yapılmış...
Üzerinde masmavi gökyüzünün olduğu bir çocuk...
Peçeteyle, kağıt havluyla değil; elbeziyle ağzı silin-
miş...
Anne tarafından iyice bastırılınca daha iyi paklar di-
ye düşünülen elbezi dokusunun ağzını acıttığı...
Elbezinin sabun tadının hâlâ dudaklarında olduğu
bir çocuk...

Bir çocuk var orda...

Anneni mi daha çok seviyorsun, babanı mı?..

Seni bize götürelim, bizim çocuğumuz olur mu-sun?..

Ve benzeri aptalca sorularla dimağı yoklanmış...

Misafirliğe gidildiğinde misal muzdan, kendisine düşen adetten daha fazlasını yiyince "evde olsa yemez, bir yere gidince hep böyle oluyor" ana-baba utancını duymuş...

Ev sahibi kişi bir an için uzaklaştığında kaş göz işa-retleriyle uyarılan, yediği muz zehir zıkkım edilmiş bir çocuk...

Nalbura gidip bilmemkaçnumara boya almış, sonra bir ton açığı olsa iyi olur tespitiyle nalbura bir kez daha gönderilmiş, yolda giderken küfretmiş...

Evde badana yapılırken mutlu olsun diye eline kü-çük bir fırça verilmiş, onun boyadığı yerler badanacı ki-şi tarafından umursanmadan tekrar boyanmış...

Bu güvensizliğe anlam verememiş bir çocuk...

Alışverişi gönderilirken verilen paranın üstüyle "kendine istediğin bir şey alabilirsin" özgürlüğü sunul-muş, eve gelindiğinde illa ki "kendine ne aldın?" mera-kıyla karşılanmış...

"Sen dururken annen mi gitsin ekmek almaya" site-minden etkilenip, televizyondaki filmi yarım bırakarak bakkala ekmek almaya gitmiş...

Evin ekmek ihtiyacı hep seyrettiği en güzel filmlere denk düşmüş...

Bakkal ev arasındaki mesafede ekmeğin ucunu ısırarak gıda etmiş bir çocuk...

Evden çıkarken "Paran var mı" sorusuna "Hayır yok" yerine, seri şekilde "Var var" diyen, tam kapıyı kapatacakken "Şunu da al bulunsun, lazım olur" baba sıcağıyla karşılaşan...

Parayı utana sıkıla alırken paraya bakmıyormuş gibi yapan...

"Valla param var yaaa" sahtekarlığına sığınmakta ısrar eden çulsuz...

İçten içe "Ulan baba ne kadar anlayışlısın, sağol be ya" sessizliğinde sevinen bir çocuk...

• • •

Bir çocuk var orda...

At arabalarının, kamyonetlerin arkasına takılmış...

Arkadaşları tarafından "Abi takılan var, takılan var" diye gammazlanmış...

Minibüslerde, otobüslerde midesi bulanınca annesi tarafından "aklına getirme midenin bulandığını" öğüdüyle yüzleşmiş...

Bu öğüdü ciddiye alıp "Aklıma getirmiycem, getirmiycem işte" diye mücadele etmiş ve bunu başaramamış bir çocuk...

Depozitolu şişeleri evden çaktırmadan yürütüp bakkala satarak harçlığını çıkarmış...

Ebe, tura bir ki üç, yerden yüksek, japon kale, dokuz aylık... gibi oyunlara doymayan...

Hava kararmadan evde olması gereken...

Evdeki terliklerin salon, mutfak, banyo, balkon terliği şeklinde ayrılmasına anlam veremeyen...

Balkon terliğiyle odalarda, diğer terliklerle balkonda dolaştığında azarlanan bir çocuk...

Banyo yapmayı sevmeyen...

Taşa oturunca gerçekten karnı ağrıyan...

Acıkınca eve şöyle bir uğrayıp ekmeğin arasına domates destekli bi şeyler koydurarak evden bi çırpıda çıkan...

Evden çıkarken ayakkabıların giyilmesi esnasında ekmeği yanından dişleyerek ağzında tutan...

Çıtalı uçurtma yapmayı asla öğrenemediğinden, marangozdan yalvar yakar aldığı çıtaları mahallenin ağabeylerine gözü kapalı teslim eden bir çocuk...

• • •

Bir çocuk var orda...

Ağlamaktan utanmayan...

Akşama köfte, patates kızartması yapıldı mı sevinçten deli olan...

Köfteleri, patatesleri yerken yarına kalma ihtimalini düşünen...

Ertesi gün buzdolabını açtığında köfteye rastlayamayan...

Tek tük kalmış, pörsümüş patateslere tenezzül etmeyen bir çocuk...

Bütün spor ayakkabılarına "esem spor" denilen...

Ayakkabı bağlamayı geç öğrenmiş...

Kış günlerinde pantolonunun altına zorla külotlu çorap giydirilmiş...

Arabaların şoför tarafındaki camlarından içeriye dikkatlice bakarak "arabanın kaç yaptığını" öğrenmekten keyif alan...

"Kızların içinde kızcık bebek" küçümseyişini fazlasıyla tatmış bir çocuk...

• • •

Bir çocuk var orda...

Düğünlere götürülmüş...

Düğünlerde mahalli sanatçının "anneler babalar çocuklarınızı yanınıza alın" uyarısıyla sahneden alınmış...

Sonra tekrar sahneye fırlamış...

Adını bilmeyenlerin "Küçüüüükkkkkkk... Şışşışıtttt küçüüüükkk" seslenişine maruz kalmış bir çocuk...

Bir çocuk...

Kocaman kocaman sevdaları olan...

Hep en kudretli kendisinin aşık olduğunu sanan, öylesine bi çocuk işte...

Bu çocuk kimin?..

Kimin hee?..

HIRS... ŞÖHRET... PARA... AHLAK...

Kaçayım diyorum kaçayım...
Hiçbir magazin haberi denk gelmesin bana...
Suratlara takılmış maskelerle verilen demeçleri duy-
mayayım...

Bir saniye bile olsa...

Ama yok...

İlla seyrettirecekler...

İlla dayatacaklar...

"Bak, şu şöyle şöyle yapmış"...

"Bu, buna bunu demiş"...

"O da yememiş içmemiş, şu şekilde cevap vermiş"...

Alışık olunan buydu...

Artık değil...

Çoğu promosyon amaçlı bu sürtüşmeler, yapay
gündemler, evlerini ilk kez X Magazin'e açmalar artık
tükendi...

Alıcısı yok...

Biraz da ahlak yitirilmeli...

Serilmeli boylu boyunca...

Şimdi yeni trend bu...

Gündemden mi düştün?

Evliysen eşinle kavga et... Değilsen sevgilin en yakın arkadaşınla yatsın ya da yatıyor gibi yapsın...

Artık halk sana ilgi göstermiyor mu?

Sudan sebepten dolayı boşanma davası aç...

Sonra vazgeç...

Ortada çocuk var, olmaz, bir süre daha ilişkimiz gözden geçireceğiz de...

Araya hatırı sayılı büyükler girsin (kimse bunlar) ve de barışın...

Bir süre daha gündemde kalınır...

Hoppala, yine mi düştün?

Bu sefer abartıyoruz...

Kocan gidiyor, bir kıza tecavüz ediyor... Ya da ediyormuş gibi yapıyor...

Bütün basın peşinde...

Bu sefer kesin bittiler...

Valla tövbeler tövbesiler...

Ben zamanı gelince size açıklama yapacağım...

Tecavüze uğrayan ekran ekran dolaşsın...

Makyajı mükemmel, alımı çalımını yerinde... Hiçbir şey olmamış gibi tecavüz anını anlatsın...

Hatta basını davet edip, bir otel odasında tatbikat görüntülerini aynı hatun basına versin...

Saçımdan şöyle çekti... Yatağa böyle sürükledi...

Dur yapma dedim, dinlemedi...

Yuhhh beeee...

Seni, basına olay anını göstermeye iten ne?

Tatbikatlar hukuksal bir gerekliliktir...

Ama burada (güya) tecavüz mağdurunun şöhrete kolay ulaşma çabalarının özeti bu soytarılık...

Hangi tecavüz tatbikatı full makyaj, derin dekolte ve sırtmayla yapılır?

Ve bu anlamda, hangi gururu paramparça olmuş kadın, olay anını canlandırmayı göze alır?

Ya diğer taraf?

Hani Türkiye'nin en güzel kadını ve kocası...

Çok mu dışındalar bu olayın?..

Danışıklı dövüş...

Alan memnun, veren memnun...

İlişisini peşkeş çeken, sorunlarını demeç haline getiren, sır sıtır bilmeyen bir yığın insan...

Bir adım daha önde olmak için...

Biraz daha yer edinmek için...

Hırs...

Şöhret...

Ve de para yaptırıyor bunu...

Ya ahlak?

Hiç mi kalmadı? Bir gıdım bile?

Hayasızlık nedir bilmez misiniz?

Bankaların elektronik para vericilerini içinde barındıran kapalı alanlarda; yere öylece uzanmış, diz kapaklarını karnına doğru çekip, it gibi titrediğini belli ederek uyuyan bir bedene rastlamadınız mı hiç?

Düşünmediniz mi; kimdir, nedir, niye burdadır diye?

Gidin bir Taksim Meydan'ına... Gece saat ikiden sonra... Banklarda üzerine mukavva örtterek uyuyanlara bakın... Sabah tüm üşümüşlüğüyle, yılmışlığıyla hiç bir şey olmamış gibi aramıza katılanlara bakın...

Bakın da utanın...

Haberiniz var mı sahi onlardan?

Baba, ana adına okul, çeşme yaptırmakla vicdan temizlemek yeter mi sanıyorsunuz?

Kaset biraz daha fazla satsın...

Programım biraz daha izlensin...

Aman Y ile yaptığım sidik yarışında geri kalmayayım...

Aman ıdı... Aman vıdı...

Bunun için he mi?

Yazık...

Farkında mısınız Kibritçi Kız masalı gibi bu ülkenin yurttaşlarının hayatı...

Hani bir yılbaşı gecesinde kibritlerini satmak için çabalayan o sevimli kızın masalı gibi...

Vasati 40 çöp yazıyor muydu kutuların üzerinde bilinmez?

Ama kibritlerini satın alan yoktu...

Herkes yanından pür neşe içinde akıp gidiyordu...

Kimi Noel ağacını nasıl süsleyeceği derdindeydi...

Kimi hindi mi tavuk mu, karar veremiyordu...

Vitrinler rengarenk, ıslıl ıslıldı...

O üşüyordu...

Kar yağıyordu...

Sonra başladı kibritlerini yakmaya...

O minik parmaklarını bu yolla ısıtmaya...

Kibrit bu... Ne kadar yanar dersenez?

O sünepe alev ne kadar ısıtabilir?

Bir...

İki...

Üç...

Tükeniyordu kibritler...

Kimse farkında değildi bu çaresizliğin...

Öyle ya kutlanacak bir Noel ve bunun neşesi vardı...

Onlara neydi ki bu dramdan!..

Kibritçi kız, her yaktığı kibritte biraz ısınıyor... Ve o sarı-mavi alevin içerisine düşlerini sığdırıyordu...

Sıcak yemekler... Soğuğu geçirmeyen kazaklar... El-diven... Huzurlu bir ev... Özlemler...

Ölüme gidiyordu Kibritçi Kız...

Ve de öldü...

Sabah onu ölü görenler "vah vah" diyerek vicdanlarını kusuyordu sahtekarca...

Oysa dün gece de onlar Kibritçi Kız'ın yanından geçip gidenlerdi...

Hemen yanında yanmış kibritler vardı Kibritçi Kız'ın...

Kimse tasavvur edemiyordu ki, umudun tek tek bitiş, sönüşüydü her bir yanmış kibrit...

Üzerine gazete örtmüşler miydi Kibritçi Kız'ın?

Ölü bedenlerin üzerine gazete örtülüyor ya...

Bilmem...

Ama üşümüştü çok... Açtı...

Bu beynime kazınmış lanet olasıca masal Andersen'e ait...

Peki ya yurdundaki masal?

Bunu kim yazdı?

Ben salt masaldakileri biliyorum...

Eğitim emekçileri, üç kuruş bursla okumaya çalışan
öğrenciler, memurlar, işçiler, çiftçiler, köylüler...

Velhasıl sokaktakiler...

Bu masalı kim yazdı kim?

Ayıp!..

REKLAM... TEŞHİR... SEKS...

Bir ürünü pazarlamanın, albenisi arttırmanın önemli detaylarından biri de reklam...

Bu sektörü "çok" seviyorum...

Eğlenceli ve heyecanlı bir alan reklamcılık...

Ve kendimi de birden bu işin içinde buldum...

Aşırı detaycı ve sorun çıkaran biri olduğumdan bir ahababımın da ürüne ve reklama bakış açımı keşfetmesiyle bu işe de şöyle bir dokundum...

Adımın önünde havalı bir unvan daha var: Reklam metin yazarı...

Nicedir yoğunluktan vakit ayıramadım reklam yazmaya...

Ama yine de sağdan soldan gelen "metni yazdık, reklamı çekeceğiz bir göz atsanız" tekliflerine hayır demiyorum...

Hani doktor hastasına ilaç yazmaz da, dinlenmeyi salık verirse kötü doktor olur, anlamıyor olur ya...

Ben kötü reklamcı olmamak için sürekli "şurası olmamış" diyorum ki, kıymetim artsın...

Ve hakikatten de "şurası olmamış" tespitlerimi yerinde bulup düzeltmeye gidiyorlar, hayret...

TV’de, gazetede, dergide vs... yayınlanan reklamlarda da bir eksiklik görürsem affetmem ve reklamı çeken ajansta tanıdığım varsa telefon açar “şurası olmamış” derim...

Ben kıs kıs gülerken bazı reklamcı dostlarım “has has” deyip fiili de bu ikilemenin önüne ekledikten sonra üzülürler...

Bir kere bütün reklamcılar, reklam yazarları kendilerini kusursuz ve bir dahi sanmak gibi büyük bir gafletin içindeler...

Ben de şuna inanıyorum: Kusursuz reklam yoktur!..

Bir şeylerin eksik kaldığını hissetmelisin ki, bunun peşine düştükçe mükemmele yaklaşırsın...

Ve asla kusursuza ulaştım dememelisin...

Evet... Evet...

Üstüne basa basa söylüyorum: Kusursuz reklam yoktur!..

Reklamcılıkta beni rahatsız eden başlıca unsurlardan biri de teşhir ve seks kaygısı...

Seks çok çarpıcı bir kelime...

Nasıl diyeyim?.. .

Misal bu yazıyı okuma ihtimali sıfır olan birey kişi bile “seks” kelimesini gördüğü için başlıkta, merakla okuyacak...

Kendimden biliyorum ki, şöyle sokakta falan uçuşan sahipsiz bir gazete sayfası görsem ve gözüme ilk çarpan kelime “seks” olsa, gazete sayfasını da aniden çıkan rüzgar alıp götürse, peşinden koşar, sağ ayağımla birden sayfayı yerde kıştırırım ve okurum...

Haaa, sonra sayfayı başka ayak kısırmaları için serbest bırakırım, bu da var tabii...

Seksi olmak da çok önemli günümüzde...

Bunun için anketler bile yapıp, sonuçları kamuoyuna açıklanıyor...

Yılın en seksi mühendisi, yılın en seksi şarkıcısı, yılın en seksi sıhhi tesisatçısı, yılın en seksi yeminli mali müşaviri vs...

Ve ben de radyoda gecenin en seksi erkeği ve kadını seçmek için bir atraksiyon yaptırıyorum...

Öylesine bir talep var ki, şaştım...

Sanki içimizde kalmış gizli bir acı bu; seksi olamamak...

Radyo yoluyla da olsa bu yoksunluğunu tatmin etmek isteyen birçok insan var...

Sonunda yaş sınırı koyarak, talebi biraz azaltmayı başardık...

Reklamcılar bunu çok iyi keşfettiler...

Halkın içinde potansiyel bir eziklik; seksi olamamak...

Ve öyle ki, reklamı yapılan ürünü satın alırsan bir anda seksi olup çıkacaksın gibi bir dolduruş var...

Magnum mesela...

Sevgiyle, sadakatle, keyifle yediğim bir dondurmadır...

Frambuazlısına bayılırım...

Öyle dayanılmaz bir lezzeti var ki, kıt kıt diye ısıra ısıra yiyorum...

Ama artık gizli saklı alıyorum ben Magnum'u...

Çünkü bu ürünü en başından beri salt kadınlar tüketiyormuş ve tüketirken kendinden geçiyormuş (saçlarını dağıtma, sırada bekleyen diğer kadınları ürkütme, inleme vs...) gibi sunuldu...

Önce önemsemedim...

Ama hâlâ bu reklamda kalın dudaklı bir abla tarafından yine manidar şekilde dondurma sömürümü görünce, artık yiyemez oldum...

Ve daha altıncı Magnum'umu aldığım bakkal bana "Abi, hayırdır alışkanlık yaptı galiba" deyip pis pis gü-lünce, Magnum'u bırakıp, Max aldım...

Dahası, dondurma yerken aklımın ucundan seks geçmiyor...

Etrafımda da yerken şuh tavırlarda bulunan kadınlara rastlamadım...

Bence Magnum'un gücü lezzetinde olmalı...

Yoksa şekil olarak ele alınıp, bir takım çağrışımlardan yola çıkarak izafi seksi kadınlar yaratmak pek de doğru değil...

Ve erkek tüketiciler hiç sayılıyor...

Yavvv doya doya herkesin ortasında Magnum yemek istiyorum var mı ötesi?..

Daha neler, neler...

Tıraş bıçağı...

Epilatör...

Deterjan...

Yatak...

Margarin...

Krem...

Deodorant...

Şampuan...

• • •

Bu ve benzeri ürünlerde ilk müracaat teşhire ve sekse...

Kabul ediyorum çok çarpıcı...

Bir anda dikkat çekici...

Ki reklamın amacı zaten bu değil mi?..

Evet ama, ne bileyim, hep aynı şeyleri seyrediyoruz...

Kuşkusuz bir komodin pazarlayacaksak, komodin çekmecelerine çamaşırlar koyup açıp kapamak yerine; komodin çekmecelerini yalayan bir afet, elbette ürüne daha çok dikkat çekecektir...

Ama bu ne kadar gerçekçidir?..

Mesajı nedir?..

Ve kadınların suistimal edildiğini düşünüyorum...

Kadın deyince aklımıza bacak, göğüs, sırt, gerdan gibi teşhirselleştirilmiş parçalar mı gelmeli?..

Kadın demek; anne demek...

Kadın demek; Ortadoğu'da, cehalet kokan kalabalıklarda zulüm demek...

Kadın demek; aldatılan, ağlayan, susan, çile çeken, doğuran fedakar insan demek...

Reklamlar gittikçe bu tekdüzeliğe sürüklenmekte...

Ben bir izleyici ve bir tüketici olarak rahatsızım...

Yoksa bu köşede bir "tavuk firması"na bağlı, bağımlı köşe yazarı gibi reklamlar hakkında ahkam kesmek ne haddime...

CESET KOKAN KADINLAR

Ne hocalığım var...

Ne de "bakın beni şirketinize reklam danışmanı yapmazsanız asar keserim" lezzetinde aba altından sopa göstermek yakışır bana...

Atıfta bulunduk bir kere...

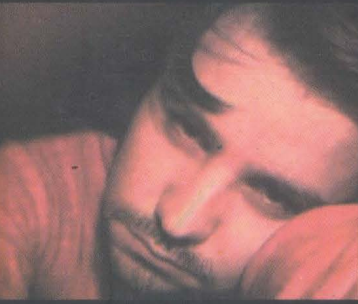
Hadi hayırlısı...

DIYECEKLERİM VARDI DAHA...

Sensiz biten koca bir yıl...
Diyeceklerim vardı daha...
Yalan, yanlış, dolu, boş, saçma, salak...
Ne olurdu biraz daha öpseydim...
Kavgalarımız sürseydi...
Düzgünce serilmiş kırmızı çarşafı beden beden ısıtmaya devam etseydik...
İşte kış...
Yatağa girdiğinde seni titreten soğuk günlerin kısa adı...
Üşüyor musun?
Sağ yanın boş mu?
Uyku suyun hangi omuza akıyor?..
Şuursuz şekilde, uyku halinde dönerken, değdiğin biri var mı sağ yanında?
Sol demiyorum...
Sol taraf senindi hep...
Hemen her gece uykuya dalarken büyüyor sanki be benim...
Devasa bir kütle...
Dön sağa... Dön sola...
Yorganla kapla vücudu...

Yooo hayır...
Nefes alamıyorum, aç yorganı, aç!..
Yerleşemiyorum koca yatağa...
Sırtımı duvara veriyorum uyumaya yakın...
Buz gibi sensizlik beni ısıtan...
Her gece aklımdasın...
Her gece uykumdasın...
Sanki seni düşünmezsem uyumaya yakın, ayıp ede-
cekmişim gibi bir his doluyor içime...
Ve ben hiçbir gece ayıp etmedim sana...
Diyeceklerim vardı daha...
Yemek yerken, yoldayken, gülerken, sinemadan çı-
karken...
Çok şey diyecektim çok...
Koca bir sensizlik...
Sensizliğin üstüne örttüğüm çıplak kadınlar...
Ve manasız geceler şimdi bana kalan...
Bütün ihtimallerin kapısı sımsıkı kilitli...
Kilit üstüne sürgüler de çekili...
Dönmezsün ki...
Diyeceklerim vardı daha...
Gitme diyecektim misal...
Evet... Diyebilseydim en çok gitme diyecektim...
Olmadı...
Önümde her geçen gün büyüyen sensizlik...
Ardımda diyeceklerim...
Diyecektim, gitmeseydin...
Gittin...
Bir sene daha gittin...

Ne demeli?..
Nasıl anlatmalı?..
Ne yazmalı bu dar ve parlak yüzeye?..
Sıradan bir yalnızlık benimkisi...
Kiminkinden farkı var?..
Kelimelerden cümle kurma yeteneğim,
benim yalnızlığımı sadece belgelenmiş bir "anı" yapar...
Herkesinki gibi bir yalnızlık bu...
Yangın yerinde hareket edememek gibi...
Hiçbir teselliye boyun eğmeyen...
Laftan, sözden anlamayan bir yalnızlık bu da...
Asi... Onurlu... Ümitsiz...
Hiç kimseninkinden farkı yok...
Sabah ezanından hemen sonra...

Durduk yere arabanın camını açıp...
İstanbul'un tam ortasında, sesim kısılasıya
geceye O'nu bağlamak...
"Seni seviyorum"u öfkeye dönüştürmek...
Bu koca kente O'nu haykırmak...
Dudaklarımın önce titremesi...
Sonra gözlerimin dolması...
En fazla ağlamak ıslak caddelere...
Elimin ayağıma dolaşması...
Salaklaşmak...

Farklı mı yapar benim yalnızlığımı?..
Duysaydı... Belki...
Duymadı... Duyulmadı...
Diğer yalnızlıklar gibi benimkisi de...
Duyulmayan... Görülmeyen... Bilinmeyen... Umursanmayan...
Sıradan bir yalnızlık...
Bir adım yaklaştıkça, bir "kadın" daha uzaklaşan...
Bir kadın uzaklaştıkça, bir "adam" daha küçülen yalnızlık bu da...

ISBN 975-8823-21-3

yenisayfa
on-line alışveriş: .com.tr